Radu Mihai CRIŞAN
doctor în economie – specializarea «Istoria gândirii economice»

SECRETUL SABIEI DE FOC

SAU CUM E CU PUTINȚĂ FENOMENUL LEGIONAR

(constituie, în fapt, Ediția a II-a revăzută şi adăugită a lucrării *Surâsul Legiunii. Sau cum înțeleg eu Legionarismul Românesc*, Editura *Cartea Universitară*, Bucureşti, 2006)

Cartea™ Universitară

BUCUREŞTI
2006

Editura Cartea Universitară
Str. Hiramului, nr.11, sector 2, Bucureşti
Tel./fax: 021-320 63 90
e-mail: cartea.universitara@pcnet.ro,
www.carteauniversitara.ro

Editură acreditată de *Ministerul Educaţiei şi Cercetării* prin
Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Învăţământul Superior.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CRIŞAN, RADU MIHAI
Secretul sabiei de foc sau Cum e cu putinţă fenomenul legionar / Radu Mihai Crişan. – Bucureşti : Cartea Universitară, 2006
Bibliogr.
ISBN (10) 973-731-442-5; ISBN (13) 978-973-731-442-0

329(498) Legionar

ISBN (10) 973-731-442-5; ISBN (13) 978-973-731-442-0

Ceea ce-i *neadevărat* nu devine *adevărat* prin împrejurarea că-i național; ceea ce-i *injust* nu devine *just* prin aceea că-i național.

Naționalitatea în margenile adevărului.

Mihai Eminescu,
Manuscrisul *Din şedințele Societății România Jună. Naționaliştii şi Cosmopoliții*, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IX, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1980, pag. 457

„Nu fiți luptători fără să vă fi adaptat şi perfecționat o tehnică a contactului cu Dumnezeu. O contactare a infinitului, cu ajutorul inimii smerite.(;)

Învățați ritmul larg al respirației plantelor şi stelelor. Nu rămâneți în respirația grăbită a fricii sau urii. Luați-vă zalele răbdării şi păcii interioare. Rugați-vă înainte de a porunci sau de a da sfaturi altora. Nu intrați în destinul colectiv fără să vă fi găsit pe voi, fără să ştiți cum să țineți luminile din lăuntru aprinse".*

*Vasile Posteucă, *Destinul imperial al românilor. Dumnezeu, Neamul, Omul*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, U.S.A., f.a., pag. 62

CUPRINS

Singur Doamne, doar Tu eşti fără de păcat 6

SECRETUL SABIEI DE FOC. SAU CUM E CU PUTINȚĂ FENOMENUL LEGIONAR...7

Bibliografie...68

Singur Doamne, doar Tu eşti fără de păcat

După părerea mea, nu sunt nici pentru Masonerie şi nici potrivnic ei; nici antisemit şi nici filosemit; nici xenofob şi nici xenofil; nici favorabil legionarilor şi nici împotriva lor, nici proAntonescu şi nici în contra sa; nici şovin şi nici renegat.

Mărturisesc, alături de apostoli, că «singur Doamne, doar Tu eşti fără de păcat» şi îmi repugnă organic atât să ridic în slăvi, cât şi să arunc anatema.

Şi-aceasta cu-atât mai mult când este vorba de personalităţi şi de evenimente istorice asupra cărora am deplina conştiinţă a nedesăvârşirii cunoaşterii mele.

Cred nestrămutat în partea sublimă a sufletului fiecăruia dintre noi şi în sfinţenia datoriei omeneşti de a căuta Adevărul pentru El însuşi – căci este unul şi acelaşi cu Dumnezeu. Credinţa aceasta este primul şi ultimul gând care m-a îndemnat să redactez această mărturisire morală.

Fireşte, fiece căutare întreprinsă dincolo de pojghiţa subţire a tabuurilor politice şi istorice înfăţişează privilegiatului ei autor priveliştea unor tainice icoane spirituale. Icoane amprentate, în situaţii precum cele de faţă, inclusiv de contactul cu aspecte extrem de sensibile.

Aşadar, se-nţelege de la sine: pertinenţa oricărei străduinţe cognitive în domeniu este condiţionată de integrarea respectivelor aspecte în demersul investigativ. Bineînţeles, cu onestitate şi cuviinciozie, nepătimaş şi fără nici cea mai mică idee preconcepută.

Este tocmai ceea ce m-am străduit din răsputeri să fac, este miza prezenţei în lucrare a unor citate nici pe departe comode.

Amin.

Dragul meu cetitor
Dragă semene,

Gândurile pe care le citeşti acum sunt mai degrabă o mărturisire decât o prefață propriu-zisă (al cărei echivalent îl reprezentau la prima lor ediție). Sau decât un tratat elementar (pe care îl preînchipuie, poate, acum).

Deşi se referă la o monografie legionară, sunt scrise de un *ne*legionar. De către un român care nu se consideră nici favorabil legionarilor, nici împotriva lor. Şi care nici măcar nu este de profesie istoric. Ci doar un semen al tău pe care, unul dintre editorii autoangajați într-un demers monografic despre Ion Moța şi Vasile Marin, l-a invitat să-ți împărtăşească, pe-atât cât permite spațiul unei introduceri, din sentimentele şi gândurile pe care i le-a prilejuit întâlnirea cu scrisul militant al acestor doi comandanți legionari. Aceasta din unicul considerent că, anterior, alcătuisem şi publicasem testamentele politice a şase dintre Martirii Neamului, între care treimea de conducere a Legiunii – Codreanu, Moța şi Marin – (alături de Eminescu, Antonescu şi Iorga[1]), *cu înseşi cuvintele fiecăruia dintre ei, prin asamblare logică de IDEI CITATE*.

[1] Cu care, *cu tustrei*, aceasta se află în deplină unitate ideatică.

Sunt conştient că, acceptând invitația, îmi asum o responsabilitate imensă. Din cel puțin următoarele şapte motive:

1) „Fenomenul legionar a fost şi este cel mai intens supus denaturării”[2].

2) „Mişcarea Legionară nu a avut niciodată şansa unui proces *fair play*, cu dreptul de a-şi prezenta punctul de vedere şi a se apăra”[3].

3) Aproape „toate opiniile câte s-au exprimat până astăzi despre Mişcarea Legionară, cu excepția acelora ale legionarilor înşişi, au la bază în exclusivitate informații dintr-o singură sursă, cea a adversarilor ei, fie că aceştia sunt democrații de dinaintea ultimului Război mondial, fie că ei sunt de-a dreptul comunişti, situați – deci – într-o postură politică diametral adversă”[4].

4) „Între feluritele regimuri şi guvernări care s-au succedat în România în ultimii 60 de ani[5] (iau în calcul şi(;) ani[i] postrevoluționari(;)) există un element de continuitate, un punct comun în comportamentul lor politic: *antilegionarismul*[6]”[7].

---

[2] Gheorghe Buzatu, *Despre legionari şi legionarism*, prefață la monografia *Corneliu Zelea Codreanu şi epoca sa*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, U.S.A., 2001, pag. 7

[3] Ion Varlam, *PseudoRomânia. Conspirarea deconspirării*, Editura *VOG*, Bucureşti, 2004, pag. 332

[4] Ion Papuc, *Cu fața spre trecut. Portrete şi ideologii*, Editura *Vergiliu*, Bucureşti, 2005, pag. 367

[5] Pentru pertinenta actualizare a numărului de ani, accentuez că textul este publicat în 2001.

[6] „Legionarii au fost loviţi din toate direcţiile. Au făcut ani grei de puşcărie după 23 august 1944, dar şi înainte de venirea la putere a

5) „Ne-a fost impusă cu consecvență o adevărată dogmă ideologică, fundamentată pe mitul propagandistic al «sălbăticiei» legionare(;)... Legionarismul a devenit astfel imaginea publică a tuturor relelor de ieri şi de azi”[8]. „Atât de mult au fost repetate aceste lucruri, atâta cerneală s-a vărsat şi atâta patimă a fost investită în această denigrare concertată, încât pentru anumite minți comode problema nici nu mai merită discutată[9]”[10].

6) „Istoria constă din a pune întrebări trecutului, astfel ca răspunsurile să fie învățăminte călăuzind prezentul şi(;) pregăti[nd] viitorul”[11].

---

comuniştilor!” (Ion Coja, *Legionarii noştri*, Editura *UMC*, Bucureşti, 2001, pag. 9) „Înainte de 1944, regimul de detenţie a fost evident mai dur pentru legionari decât pentru comunişti! Şi tot aşa mai departe, după 1944, regimul de detenţie a fost mai dur pentru legionari decât pentru ceilalţi! Culmea, o serie de legionari deţinuţi politici înainte de 1944, condamnaţi politic de(;) burghezo-moşierimea noastră, au rămas în temniţă şi după «Eliberarea din august 1944». Unii dintre aceştia au fost eliberaţi abia în 1964!” (ibidem, pag. 9) ... „Nu ştiu ce alte trăsături comune vor fi având Armand Călinescu şi Petre Roman, dar una este sigură: antilegionarismul, care pe primul l-a împins la crimă, pe celălalt la minciună. (Printre altele, minciuna cu legionarii implicaţi în evenimentele de la Târgu Mureş, în martie 1990!)”, ibidem

[7] ibidem

[8] Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, Editura *Vremea*, Bucureşti, 2001, pag. 9, 10

[9] „Când se rosteşte numele(;) Mişcării Legionare, multora li se pare că ştiu totul dinainte...”, ibidem, pag. 10

[10] ibidem

[11] Şerban Milcoveanu, *Tactica şi strategia în întrebări cu sau fără răspuns*, Tipografia *TCM Print*, Bucureşti, 2001, pag. 61

7) „Națiunile sunt independente şi suverane în măsura în care au şi practică gândirea critică concluzivă”[12].

Aşadar, consider, împreună cu Răzvan Codrescu, că „nici un cuget drept şi nici o inimă curată nu poate ocoli anumite întrebări demistificatoare”[13]. Cu-atât mai mult cu cât, în marasmul de astăzi, care se agravează zi după zi, Neamului nostru îi lipsesc, „într-o proporție îngrijorătoare, orizontul spiritual, cultural şi politic necesar marilor primeniri istorice”[14]. Cu-atât mai mult cu cât, deşi „istoria românească mai veche nu fusese lipsită de mari conştiințe misionare, în frunte cu Eminescu[15], (;)niciodată duhul misionar nu mai pătrunsese atât de adânc în gândul, simțirea şi fapta unei întregi generații. Căci «miracolul interbelic» românesc – în măsura în care a existat unul – stă mai cu seamă în acest flux creator, pornit dinspre elite şi răspândit până-n rândurile largi ale poporului. N-au existat în această generație numai mari personalități creatoare, aglomerate ca-n nici o altă epocă în istoria românilor, ci şi un larg front «popular» de luptă şi creație națională, catalizat îndeosebi de tinerimea legionară”[16]. Iar istoriografia din România, „încă tributară(;) cenzurii ideologice, n-a ajuns până acum, din nefericire, să analizeze şi să evalueze fără prejudecăți complexul

---

[12] ibidem, pag. 15

[13] Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, pag. 107

[14] ibidem, pag. 163

[15] „părintele ideologiei naţionale moderne în evoluţia noastră” (Octavian Goga, *Mustul care fierbe*, Editura *Scripta*, Bucureşti, 1992, pag. 53) şi „cel mai echilibrat creier politic al României în creştere”., ibidem

[16] Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, pag. 107

fenomen legionar, unic nu doar pe plan românesc, ci, în anumite privințe, chiar pe plan european[17]"[18].

Însă, voiesc să fim bine înțeleşi, încă de la început: fireasca şi, mai mult poate decât oricând, necesara punere a întrebărilor demistificatoare nu trebuie nicidecum să însemne căderea în extrema cealaltă, în hiperbolizarea legionarismului, în negarea până şi a putinței de-a avea şi el, ca orice este omenesc, imperfecțiuni. Aşadar, un demers investigativ întreprins cu onestitate şi cuviincioşie, fără nici cel mai mic resentiment sau idee preconcepută. Şi tot esențial, aplecarea asupra oricărei opinii sau surse întâlnite, indiferent de gradul de concordanță al acesteia cu versiunea «politic corectă» asupra fenomenului şi a *tot* ce este conex lui; ba chiar cu cea legionară, când există.

Intuiți desigur că, străduindu-mă să privesc lucrurile în *această* manieră, optez, în mod necesar, pentru o onorare *NE*convențională a invitației căreia-i dau curs. Adică o voi folosi doar ca pretext pentru a «zburda» pe arii cu mult mai largi, şi a te invita la corelații de ordin îndepărtat între elemente aparent fără nici o legătură cu subiectul. Între altele, schițez chiar o *ipoteză*, după cât cunosc, cu totul inedită asupra celei de a doua conflagrații mondiale.

Toate acestea preferând să aduc în discuție, cu precădere, aspecte abordate puțin ori chiar deloc în cercetările care Dumnezeu m-a privilegiat să-mi ajungă

---

[17] „Concluzie la care au ajuns mai mulţi analişti străini, printre care şi(;) Armin Heinen, autorul celei mai ample monografii dedicate până astăzi fenomenului legionar: *Die Legion «Erzangel Michael» in Rumänien. Soziale Bewegung und politische Organisation. Ein Beitrag zum Problem des internationalen Faschismus*, Südosteuropäische Arbaiten, München, 1986 (558 pp.)", ibidem, pag. 107

[18] ibidem

sub ochi. Indiferent dacă sunt au ba comode Legiunii şi/sau oricui altcuiva.

În foarte puține cuvinte spus, după contactul ce l-am avut cu scrisul naționalist românesc, cu cele şase personalități cărora, puțin mai devreme, aminteam că le-am redactat, *cu înseşi cuvintele lor*, testamentele politice, dar nicidecum *numai* cu ele: consider că mesajul ideatic legionar, conținut *esențialmente* în scrisul lui Codreanu, Moța şi Marin, este *sinteza celor patru Sfinte Evanghelii, trăită şi mărturisită întru mucenicie*, cel puțin de către ei trei – gânditori şi militanți ai ortodoxiei creştine, implicit ai românismului autentic.
Motiv pentru care îmi este peste putință să dau crezare celor ce caută să acrediteze teze precum aceea a susținerii de către Hitler a Mişcării Legionare; a fascismului Gărzii de Fier, ori a (sic!) subordonării sale față de Moscova.

Mai mult, nu exclud absolut deloc, cel puțin ca ipoteză de lucru, posibilitatea ca însuşi Războiul al II-lea mondial să nu fi fost decât o imensă, perversă şi sângeroasă *cacialma*, etapă strategică a obținerii mult-trâmbițatei globalizări, adică a statului unic planetar.

Îmi stăruie în minte cuvintele încredințate hârtiei în 1945, pe-ascuns, de Constantin Rădulescu Motru, în jurnalul său secret: „Victoria pe care o urmăresc aliații este în contra naționalismului, iar nu contra industrialismului, sau chiar a militarismului german. De-aceea Roosevelt, în discursul pe care avea să-l pronunțe, dacă nu murea, vorbeşte de bunele relații între națiuni, şi(;) acelaşi limbaj îl ține şi urmaşul său Truman, înaintea Congresului Statelor Unite. Aceeaşi cauză explică şi apropierea dintre Statele Unite ale Americii şi Republicile sovietice(;): ura pe care o

au amundouă în contra ideologiei naţionaliste"[19]. Şi, nu întâmplător „toţi miniştrii noştri se întrec, care mai de care, să facă abstracţie de diferenţele de etnicitate în numirile de funcţiuni şi în măsurile de legislaţie administrativă şi şcolară. În Moldova sunt preferaţi evreii, iar în Transilvania ungurii. La noi adevăratul înţeles al cuvântului *fascist*, nu este altul decât *naţionalist"*[20].

Însă, nota bene, doar naţionalist *român*, căci, îşi continuă acelaşi Constantin Rădulescu Motru confesiunea, „pentru anii, câţi îmi vor fi daţi să mai trăiesc, cititul nepotolit pe care-l practicam mai înainte ar fi chiar pentru mine un izvor de veşnică nelinişte şi mâhnire. (;)Se vor publica în România numai scrieri politice de patimă adâncă, dar de gândire superficială. În ziaristică vor domina intelectualii evrei, cari au talentul să scrie despre orice, şi în fond despre nimic serios. Se va continua propaganda de astăzi în contra rasismului şi a tiraniei hitleriste, simple pretexte pentru evrei de a ascunde sub ele, pentru ochii românilor, adevăratele lor interese. Intelectualii români(;), de frica cenzurii, căci cenzura va dura şi după încheierea păcii, (;)se vor mărgini la banalitate. Publicaţiile cu conţinut filosofic, cu deosebire, se vor reduce la repetarea clişeelor preferate de partidul de la guvern"[21].

Dar cum s-ar putea ca două sisteme politice şi economice atât de *trâmbiţat* contradictorii între ele – capitalismul şi comunismul –, respectiv cele două omnipotente «superputeri» mondiale, chiar şi numai să sugereze cuiva tabloul a două braţe, *aparent* independente şi opuse, ale unuia şi aceluiaşi creier arhipotent dar greu vizibil?

---

[19] Constantin Rădulescu Motru, *Revizuiri şi adăugiri*, vol.III, Editura *Floarea Darurilor*, Bucureşti, 1999, pag. 169, 170

[20] ibidem, pag. 170

[21] ibidem, pag. 37

M-a frământat această întrebare. Am forat. Şi astfel, în spiritul fidelităţii faţă de obiectivitatea ştiinţifică, aşa precum am precizat şi cu alt prilej[22], nu pot face abstracţie nici de faptul că în consistentul dicţionar de personalităţi evreieşti, scris numai de autori evrei, tradus în româneşte de un colectiv condus de o evreică şi publicat în anul 2001 la editura Hasefer – oficial evreiască, Karl Marx este prezentat ca «descendent (atât după mamă cât şi după tată) al unei lungi genealogii de rabini», iar o seamă dintre conducătorii la vârf ai loviturii de stat bolşevice şi, totodată ai regimului comunist sovietic sunt şi ei prezenţi.

De asemenea, în acelaşi spirit de onestitate ştiinţifică, nu pot nesocoti nici elemente precum:

- prezenţa în acelaşi dicţionar de personalităţi iudaice, a unei ample rubrici biografice dedicate bancherilor Rotschild;
- sau includerea în prestigioasa lucrare *Iluştri francmasoni* (apărută în 1999 la Editura Nemira), atât a lui Hitler cât şi a lui Mussolini, în contextul în care analiza comparativă a celor două culegeri biografice, reliefează prezenţa, deloc rară, în lume, la nivelul conducerii francmasonice superioare a unor proeminente personalităţi evreieşti.

Prin urmare, la aflarea unor astfel de ştiri, este oare nejustificat din parte-mi nu să contest, ci să manifest doar

---

[22] În interviul pe care doamna doctor Irina Airinei, redactor la Radio România Cultural, mi l-a luat în ziua de 9 august 2005, privitor la lucrarea *Testamentul politic al lui Mihai Eminescu*. Interviu publicat sub formă de broşură, în acelaşi an, la editura bucureşteană *Cartea Universitară*.

o circumspecție metodică, descartiană dacă vrei, asupra veridicității felului în care, manualele contemporane de istorie şi majoritatea mass-mediei oficiale comentează, de exemplu, realități de răscruce ale istoriei universale, cum sunt al doilea Război mondial, capitalismul şi comunismul?

Sigur, cetitorul meu drag, parcă te-aud deja cum, perfect legitim, mă vei întreba acum cu stupoare:

> «– Bine, dar asta, domnule Crişan, înseamnă că dumneavoastră luați în calcul inclusiv ipoteza extraordinară că Hitler, adică persoana care a ordonat şi condus un genocid asupra evreilor, era, de fapt, agent iudaic? Ori asta-i culmea absurdității!... Afară doar dacă susțineți că de Holocaust este vinovat cu totul altcineva, sau chiar negați existența Holocaustului.»

Iar întrebarea ta e mult prea gravă şi mult prea esențială spre-a mă preface, chiar în condițiile actualei legislații penale, că n-am auzit-o.

Aşadar îți răspund. Şi, fără a nega nici existența genocidului în masă asupra evreilor, nici rolul deținut de Hitler în desfăşurarea lui, îți redau întocmai, şi sub *beneficiu de inventar*, o suită de paragrafe pe care le găseşti în lucrarea: *Protocoalele Kogaionului. Teze şi ipoteze consemnate şi autentificate de Ion Coja pentru a se înțelege şi evalua corect Contenciosul Româno-Evreiesc, inclusiv – aşa numindu-l unii – «Holocaustul din România»*.

Iată-le:

„În mediile interesate şi cât de cât informate asupra celor petrecute în anii aceia, circulă *teorii şi teze care leagă chiar derularea Holocaustului de o complicitate*

evreiască, a unor evrei, a unor lideri evrei, a unor interese evreieşti. Este exclus ca liderii evrei de azi să nu cunoască aceste teze, care incriminează în modul cel mai sever cu putință. Opinia publică aşteaptă o dezmințire categorică şi bine argumentată din partea evreimii, a celor în drept, dar şi datori s-o facă, prin care să se pună capăt acelor speculații care dau Holocaustului o dimensiune şi mai odioasă decât cea reală. Probabil reală!...

Avem în vedere pe cei care leagă desfăşurarea Holocaustului de teoriile rasiste la care au aderat mulți lideri de conştiință evrei, chiar înainte de instalarea la putere a nazismului, teorii potrivit cărora omul trebuie să intervină pentru îndepărtarea din viață sau de la procreație a exemplarelor umane tarate, biologic nereuşite. Nici un popor nu duce lipsă de asemenea «rebuturi» umane. Viața de ghetou a dus şi la apariția unui mare număr de evrei degenerați, a unor «evrei de calitate inferioară». Ipoteză prezentată de B.B.C., cu ani în urmă şi aparținând unui istoric englez, potrivit căruia lagărele naziste de concentrare şi exterminare i-au «selectat» îndeosebi pe evreii care nu corespundeau unor parametri antropometrici anumiți. Semnul de recunoaştere a acestor *evrei de calitate inferioară* se pare că a fost în primul rând sărăcia, neputința de a accede la un standard de viață cât de cât civilizat. Oricum, este bine cunoscut faptul că atunci când Hitler le-a cerut evreilor să părăsească Germania, nu toți evreii au putut şi au avut unde să plece. Se pare că *liderii comunității evreieşti au fost cei care au decis, prin liste înaintate oficialităților germane, care evrei urmau să plece din Germania, salvându-se astfel, şi care evrei rămâneau în Germania, pentru a umple lagărele de exterminare!* Ceva similar s-a petrecut şi în Basarabia. Cu puțin înainte de declanşarea războiului au părăsit Basarabia zeci de familii de evrei bogați, informați asupra faptului că urmează a se petrece în Basarabia evenimente grave,

scăpate de sub controlul legilor. La fel cum, în aceiaşi ani, plecarea în Palestina salvatoare nu era accesibilă tuturor evreilor din România, ci se făcea după anumite criterii, inclusiv criterii biologice: tinereţe, înzestrare fizică şi intelectuală, stare de sănătate perfectă etc.(;)

Surse orale evreieşti acreditează ideea că printre evrei este destul de bine cunoscută această cutremurătoare dimensiune a Holocaustului! Numai că interdicţia de a comenta în public această stupefiantă eventualitate este absolută pentru evrei.

Cât priveşte teza (ipoteza) istoricului englez, acesta şi-a prezentat-o sub forma unei piese de teatru care, a doua zi după premieră, a fost interzisă de cenzura britanică, gest care nu se mai petrecuse de câteva secole în Anglia. În motivaţia intervenţiei, organele de cenzură au afirmat că nu pun în discuţie interpretarea dată Holocaustului, asupra căreia numai specialiştii se pot pronunţa, ci iau în consideraţie *sensibilitatea* celor care au suferit în Holocaust şi pe care îi va răni prea dureros teza autorului. Din păcate nici până azi specialiştii, în primul rând specialiştii evrei în istoria Holocaustului, nu au dat răspuns cumplitelor acuzaţii formulate de autorul englez, al cărui text şi ale cărui argumente, au rămas necunoscute, au fost scoase din circuitul public al informaţiilor"[23].

Iar, ca replică, tu îmi vei spune, că, din respectivul citat nu reiese nicidecum că Hitler le-ar fi fost evreilor *subordonat*, ci doar că liderii acestora, chiar dacă or fi operat acea cutremurătoare selecţie, nu e exclus s-o fi făcut *împotriva* voinţei lor ea fiind, în condiţiile descrise,

[23] Ion Coja, *Protocoalele Kogaionului. Teze şi ipoteze consemnate şi autentificate de Ion Coja pentru a se înţelege şi evalua corect Contenciosul Româno-Evreiesc, inclusiv – aşa numindu-l unii – «Holocaustul din România»*, Uniunea *Vatra Românească*, Editura *Ţara Noastră*, Bucureşti, 2004, pag. 13-15

singura posibilitate de a-şi salva măcar o parte din conaționali.

Şi-ar fi neonest să-ți tăinuiesc că şi eu mi-am spus la fel. Din fericire însă am găsit un început de speranță că pot ieşi din impas – următoarea lămurire editorială, aflată la pagina 204, în monografia Horia Nestorescu Bălceşti, *Ordinul Masonic Român*: „Nu am publicat, deşi am avut la dispoziție, listele membrilor lojilor pur evreieşti, aflate în subordinea Ordinului B'nei B'rith (Fiii Alianței[24]), Districtul

---

[24] Alianţă pe care Alexandru Şafran, o explică astfel:

„Dumnezeu i se revelează lui Abraham, în mod individual, în Ţara Sfântă şi îi porunceşte printr-o *miţva*, care va primi mai târziu pe Sinai confirmarea sa toraică de a aplica «pecetea» naturală, de a înscrie «semnul» fizic al alianţei Sale cu el şi cu posteritatea sa, în carnea sa. Dumnezeu a prescris circumcizia lui Abraham şi a descendenţilor săi, pentru a stabili pentru întotdeauna nu doar legătura dintre El, patriarhul evreu, şi rasa sa, viitorul Israel, ci şi, în acelaşi timp, legătura dintre El şi pământul «peregrinărilor» lui Abraham, viitorul Ereţ-Israel"., Alexandru Şafran, *Poporul lui Israel şi Țara lui Israel. Israel, «inima națiunilor»; Ereț-Israel, sufletul universului*, Curs ținut la Universitățile din Geneva, Amsterdam şi Jyvaskyla (Finlanda), la Trinity College din Cambridge şi la Sorbona. Expunere prezentată la Paris, la Conferința rabinică europeană. În volumul: Alexandru Şafran, *Israel şi rădăcinile sale*, Editura *Hasefer*, Bucureşti, 2002, pag. 58, 59

„Ereţ-Israel, Ţara lui Israel".(ibidem, pag. 26) „Chiar înainte de a alege Israelul, şi alegând Ereţ-Israel, Dumnezeu proclamă că întregul pământ şi cu tot ce cuprinde acesta sunt ale lui". (ibidem) „Israel este omul şi poporul prin excelenţă. Israel «este numit om», căci el este principiul vital al omului; Israel este numit popor, căci el este «inima naţiunilor», potrivit specificării *Zoharului* şi a lui Rabi Iehuda Halevi (sec. XII)"., ibidem, pag. 27

„Dumnezeu, pedepsind Israelul, nu îi retrage niciodată dreptul asupra ţării pe care El i-a dat-o pe veci(;). De altfel, Israel nu poate renunţa la Ereţ-Israel, căci nu renunţi la un angajament uman şi la o promisiune divină, nu se separă de o moştenire umană şi de un dar divin"., ibidem, pag. 31, 32

„Israel rămâne pentru totdeauna proprietarul uman al Ţării care aparţine lui Dumnezeu, şi pe care El a oferit-o poporului Său".

(ibidem, pag. 32) „Ereţ-Israel trăieşte în inima lui Israel, căci Ereţ-Israel este «soţia sa din tinereţe». Ereţ-Israel nu l-a schimbat pe Israel pentru un alt popor; Israel nu a schimbat Ereţ-Israel pentru o altă ţară. Israel şi Ereţ-Israel rămân deci indisolubil uniţi unul cu celălalt, căci ei rămân, ambii, uniţi cu Dumnezeu. Ori Dumnezeu nu a schimbat poporul Său cu un altul"., ibidem, pag. 33

„Israel trebuie să se identifice cu *miţvot*, cu poruncile divine cuprinse în *Tora*"., ibidem, pag. 25

„*Tora* constituie instrumentul spiritual al lui Dumnezeu pentru Creaţia lumii, iar *miţvot* constituie instrumentul practic al omului pentru perfecţionarea lumii"., ibidem

„Întreaga *Tora*, scrisă şi orală".,ibidem, pag. 49

„*Tora* scrisă ne încredinţează secretele limbii sale originare, ebraica, ca şi ale poporului ebreu"., ibidem

„*Tora* orală(;) reflectă structurile mentale proprii lui Israel şi obţine aplicarea sa completă în *Ereţ-Israel*"., ibidem

„Dumnezeu oferă *Tora* oricui, cu condiţia ca ea să fie acceptată în totalitate, în unitatea ei material-spirituală. Dar numai Israel a acceptat-o cu această condiţie; el s-a angajat să o aplice pretutindeni şi să o realizeze în *Ereţ-Israel*"., ibidem, pag. 52

„Promulgarea *Torei* lui Dumnezeu pe *Sinai* declanşează într-adevăr *sin a*, ura naţiunilor lumii împotriva poporului lui Dumnezeu. Popoarele pământului nu-i iartă lui Israel faptul de a fi acceptat ceea ce ele au considerat inacceptabil". (ibidem, pag. 52, 53) „Popoarele pământului atacă deci Poporul lui Dumnezeu, Poporul *Torei*, a cărui privire pătrunzătoare supără, a cărui voce persuasivă deranjează, a cărui prezenţă irită.

Popoarele pământului, atacând Israelul vor, de fapt, să-l atace pe Dumnezeu, a cărui *Tora* au refuzat-o, a cărui suveranitate au respins-o: «Ele urăsc Israelul, deoarece îl urăsc pe Dumnezeu». Popoarele pământului «ridicându-se împotriva lui Israel, se ridică împotriva lui Dumnezeu». Dar ele nu-L pot sesiza, nu-L pot atinge decât prin Israel"., ibidem, pag. 53

Nu comentez...

Ci, doar continui citarea:

„Prin alianţa carnală a circumciziei şi alianţa spirituală a *Torei*, Dumnezeu stabileşte legătura integrală, totală, în acelaşi timp materială şi spirituală, dintre israelit, poporul lui Israel şi ţara lui Israel.

Alianţa circumciziei este o *miţva* a *Torei*, «care echivalează cu toate celelalte *miţvot*». Iată de ce, notează Gaonul din Vilna, *miţva* circumciziei este denumită pur şi simplu *brit*, «alianţă», căci adăugându-se celorlalte şase sute douăsprezece *miţvot* (valoarea numerică a cuvântului *brit* este de 612) ea completează numărul 613, numărul total de *miţvot* al *Torei*.

Alianţa *Torei* este, de asemenea globală, căci *Tora* conţine toate *miţvot*; iar singură *miţva* «studierii *Torei*» echivalează cu toate celelalte *miţvot*"., ibidem, pag. 59, 60

„«Alianţa» care uneşte pe Israel de Dumnezeul său «este eternă», «nu va fi ruptă niciodată», «nu e revocabilă»; este o «alianţă de sare»: sarea nu se schimbă"., ibidem, pag. 65

„Confirmarea ataşamentului Său indestructibil faţă de Israel se află în faptul că Israel trăieşte: el nu poate fi doborât în pofida suferinţelor pe care le suportă. «Orice armă făurită împotriva lui va fi neputincioasă»"., ibidem, pag. 65

„Într-adevăr, Israel trăieşte, nu se schimbă. Nu numai că trăieşte, dar el nu se schimbă. El este mereu, în esenţa sa, în structura sa fundamentală acelaşi".,ibidem, pag. 64

„Uitarea de sine provocată de uitarea de Dumnezeu, de *Tora*(;), antrenează păcatul cel mai grav, acela comis prin neglijenţă".(ibidem, pag. 70) „Cu toate acestea, *zikaron*, «memoria» evreului(;), rămâne bună; în interioritatea sa ascunsă, ea rămâne aproape intactă. Ea nu slăbeşte niciodată complet: ea nu slăbeşte decât la periferie. *Zikaron* nu îl trădează niciodată pe evreu, fie el şi neatent. Căci, în fond, evreul nu-şi uită niciodată Dumnezeul său; el nu-şi uită de *Tora* sa; el nu uită de Poporul său, Israel; el nu-şi uită Ţara, Ereţ-Israel"., ibidem, pag. 71

„Cât priveşte dispariţia lui Israel din lume, aceasta este exclusă, chiar din cauza «privilegiului» «Răspândirii» fizice a poporului evreu.

Populaţia evreiască dintr-o regiune poate fi distrusă; evreii pot fi expulzaţi dintr-o ţară, dar Israel nu ar putea fi «anihilat», fiindcă Dumnezeu nu poate fi biruit"., ibidem, pag. 64

„«Elokei Israel», «Dumnezeul lui Israel», devenit *Meleh* «Regele lui Israel», *Malhuto bacol maşala*, «Regalitatea Sa» se va impune tuturor, mai întâi din teamă – *maşala* – pe care ea o va inspira, apoi ea va fi acceptată de toţi cu bucurie: Regele lui Israel, recunoscut «Rege al întregului pământ» va domni atunci asupra tuturor – «Va Timloh al col maasseha» – din înaltul muntelui Sionului"., ibidem, pag. 69

Mihai Eminescu – "nebun", "antisemit", "xenofob", "retrograd" (şi, totdeodată, *„mare precursor al legionarismului românesc"*(Constantin Papanace, *MIHAI EMINESCU un mare precursor al LEGIONARISMULUI românesc*, Ediția I-a, Editura *Armatolii*, Cetatea Eternă, 1951, coperta I-a - „Nimeni altul ca dânsul nu este mai aproape de sufletul legionar"., ibidem, pag. 16)): „Cosmopolitismul e o *simulaţiune* şi nimic alta, el n-a fost niciodată un adevăr. Străinii care au interese personale în Ţara Românească de es., vor *simula* totdeauna cosmopolitismul, pentru că, declarându-şi adevăratele lor simţiri, ar putea să pericliteze interesele lor individuale"., Mihai Eminescu, Manuscrisul *Din şedințele Societății România Jună. Naţionaliştii şi Cosmopoliții*, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IX, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, Bucureşti, 1980, pag. 457

Ceea ce nu-i împiedică prin nimic ca, din raţiuni tactice, să se autoprezinte «români»: „Cine va face lista funcţionarilor mai cu seamă înalţi, a pensionarilor, a deputaţilor, a arendaşilor bunurilor publice şi [a celor] private, c-un cuvânt a tot ce reprezintă circulaţiunea şi reglementarea vieţii generale a ţării, va observa cu înlesnire că frânele stăpânirii reale a[u] scăpat din mâna elementului autohton şi istoric şi a[u] încăput pe mâini străine. Dar acest din urmă element, această formaţiune(;) se pretinde română? Neapărat se pretinde, căci altminterea n-ar avea pretext să stăpânească"., Mihai Eminescu, *«Românul» a contractat năravul...*, *Timpul*, 29 iulie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, Bucureşti, 1985, pag. 267

„Popor, naţiune e complexul de clase sociale al unor oameni de aceeaşi origine etnică. Proprietarul mare, ţăranul, negustorul, breslaşul sunt în acelaşi mod popor; nimeni dintre aceştia nu e mai mult ori mai puţin *popor* decât fiecare dintre ei"., Mihai Eminescu, *Un cenuşar*

IX România, de altă factură şi structură decât cele din obedienţa Ordinului Masonic Român”[25].

Dar în ce consistă atât de specialul caracter al acestui ordin? „Conducerea supremă a francmasoneriei universale o deţine Ordinul internaţional B'nai B'rith[26] cu sediul la Chicago, împreună cu formaţiile secrete ascendente, B'nai Mosche, B'nai Israel, B'nai Zion, dominate ocult la rândul lor de acei misterioşi *Înţelepţi ai Sionului*”[27], afirmă Florin Becescu.

Aşa o fi?

Aici publicaţia evreiască *Israelite of America*, privitor la *întreaga* Francmasonerie, nu numai strict la B'nai B'rith, consemnează: „Francmasoneria este o organizaţie evreiască, a cărei istorie, grade, simboluri şi parole convenţionale sunt evreieşti de la început până la sfârşit”[28].

Iar Jean Bidegain, într-un discurs ţinut în faţa *Marelui Orient* al Franţei, adaugă: „Evreii, atât de remarcabili prin instinctul lor de dominaţie şi prin ştiinţa lor de a guverna, au creat Franc-Masoneria ca să înroleze

---

român..., *Timpul*, 8 aprilie 1879, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. X, Ediţie critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, Bucureşti, 1989, pag. 215

25 Horia Nestorescu Bălceşti, *Ordinul Masonic Român. Mai puţină legendă şi mai mult adevăr,* cu un Cuvânt înainte de Mihail Sadoveanu, Casa de Editură şi Presă *Şansa S.R.L.*, Bucureşti, 1993, pag. 204

26 Unii autori uzitează forma «B'n**a**i», alţii preferă «B'n**e**i». Însă, în oricare dintre cele două maniere l-am găsi scris: este *unul şi acelaşi* cuvânt.

27 Florin Becescu, *Franc-Masoneria. Crimă-Spionaj-Anarhie*, Editura *Ziarului «Porunca Vremii»*, Bucureşti, 1936, pag. 13

28 *Israelite of America*, 3 august 1866, apud *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, pag. 14, [O.L. 1(7)]

într-însa oameni care, neaparținând neamului lor, se angajează totuşi să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni”[29].

Şi-atunci când îmi vei replica cum că Hitler a scos Masoneria în afara legii – căutând, prin aceasta, să-mi sugerezi că şi dacă a fost cumva mason, la un moment dat s-a răzvrătit împotriva Masoneriei –, te voi invita să reflectezi asupra următorului pasaj din *Iluştri francmasoni*: „În 1944, D. Ruggenborg nota: «...cred că Mussolini şi Hitler sunt două exemple potrivite pentru faptul că asemenea personaje, aparent împotriva Francmasoneriei, ar trebui analizate cu mai multă atenție.»”[30]. Hitler, „a fost inițiat în 1922, într-o lojă din München. A fost creația francmasonilor din Vest(;). Hitler a apărat interesele Francmasoneriei şi pe unii dintre frați, care, ulterior, au ocupat poziții influente în Parlamentul Național Socialist German”[31].

„D. Ruggenborg relatează cum Mussolini a interzis nu Francmasoneria din care făceau parte şi fascişti, ci doar «direcția romană» a Marelui Orient de Italia(;), sporind astfel influența în Italia a Marii Loji Unite de Anglia”[32].

Bun, fie chiar şi-aşa: Masoneria anexă a iudaismului, Hitler mason şi, implicit, *subordonat* puterii iudaice.

Totuşi, cum ar fi putut, fie şi numai o singură clipă, unor decidenți evrei, să le treacă prin minte gândul de-a ordona uciderea unor membri ai propriei lor etnii, şi încă în proporții de genocid?

---

[29] *din discursul lui Jean Bidegain în fața Marelui Orient al Franței*, 1905, în [O.L. 1(7)], pag. 14

[30] Emilian M. Dobrescu, *Iluştri francmasoni,* Editura *Nemira*, Bucureşti, 1999, pag. 83

[31] ibidem, pag. 79

[32] ibidem, pag. 83

Mai ales, dată fiind admirabila solidaritate intraetnică, specifică, poate în cel mai înalt grad cu putință, tocmai Neamului Evreiesc.

Studiul *Degenerarea Rasei Jidăneşti*[33], al doctorului Paulescu, schițează o posibilă pistă:

„Cuvântul *degenerare* (de la *genus*: gen), – când e aplicat la o rasă de oameni, – însemnează o *alterație a caracterelor genului omenesc*.

Adeseori, însă, cuvântul *Gen* e înlocuit în limbagiul ştiințific, prin cuvântul *Specie*.

Sub influența unor *cauze morbide* – care provoacă *leziuni*, în sistemul nervos şi mai ales în *creer*, – rasa degenerată îşi schimbă caracterele speciei umane.
Ea intră în *domeniul* Patologiei şi se degradează din ce în ce, – prin diverse malformații şi prin turburări în funcțiile organelor, – până ce ajunge, în cele din urmă, să fie compusă din schilozi, nebuni, epileptici, imbecili sau din monştrii idioți,...ce-s incapabili să se mai reproducă"[34].

„Degenerarea e expresia unor *lesiuni atrofice* sau *malformațiuni* localisate în anumite teritorii din *scoarța creerului*, – şi care *se transmit prin hereditate*"[35].

„Leziunile atrofice ale scoarței creerului, – ce sunt proprii degenerării, dau loc la tulburări în *sensibilitate*, – în *motilitate*, – în *instincte*, – şi în *voință*"[36].

---

[33] «Jidăneşti» este termenul conţinut de titlul cercetării respective; şi sub care, evident cu modulaţiile gramaticale de de rigoare, sunt desemnaţi Evreii ori de câte ori Nicolae Paulescu îi meţionează în cuprinsul ei.

[34] Nicolae C. Paulescu, *Degenerarea Rasei Jidăneşti,* Bucureşti, 1928, pag. 11

[35] ibidem, pag. 17

[36] ibidem, pag. 25

„Anomaliile congenitale ale creerului dau naştere la tulburări în desvoltarea oaselor craniului, ale trunchiului şi ale membrelor”[37].

„Degenerarea Jidanilor(;) e datorită transmisiei hereditare a malformațiilor creierului”[38].

„*Talmudul* [«expresia scrisă a *Torei* orale», cf. Alexandru Şafran, *Israel şi rădăcinile sale*, pag. 49] impune Jidanilor, – ce-s degenerați prin hereditate, – o(;) cauză de degenerare dintre cele mai eficace,...anume: *Căsătoria numai între consângeni*.

Această cauză îşi a arătat efectele degenerative funeste asupra Nobililor, din diverse Țări, cari se căsătoresc numai între ei”[39].

Mărturisesc că, cel puțin pentru mine, e verosimil că perspectiva producerii unei astfel de catastrofe intraetnice nu l-ar putea lăsa indiferent pe nici un conducător etnic, indiferent al cărui Neam periclitat. Şi că, în ultimă instanță dacă i-ar sta în putere, ar recurge, deşi cu cea mai crâncenă strângere de inimă, la cel mai dramatic remediu: suprimări fizice de degenerați irecuperabil[40].

---

[37] ibidem, pag. 20

[38] ibidem, pag. 14

[39] ibidem, pag. 15

[40] Ceea ce însă nu pot crede, şi, îndrăznesc să afirm că *orice* om cu minimă judecată de bun simţ, nicidecum neapărat medic ori genetician, refuză şi el să creadă, este altceva. Anume afirmaţia aceluiaşi doctor Paulescu, potrivit căreia *întreaga* etnie evreiască este degenerată: „Jidanii formează, în Omenire, o rasă, *particulară*, ce e degenerată”., ibidem, pag. 11

Am tot respectul pentru calităţile de cercetător ale savantului Paulescu, concretizate în multiple şi profunde studii şi descoperiri ştiinţifice, dar consider că a procedat total *neonest* când, prezentând

Iar în Stalin înclin a nu vedea deloc un «mare caz», o *excepție*. Însuşi numele lui – *Djugaşvili* – îmi dă o indicație neprețuită despre *”gruzinitatea”* lui. Şi presupun că, de asemenea, oricui a aflat ce-nseamnă tradus...

---

fotografiile a doi Evrei retardaţi (vezi paginile 22 şi 23 ale studiului citat), a extrapolat excepţia, decretând-o regulă, şi încă *absolută*.

Iar relativa nedezvoltare din anii ’30 a geneticii *nu-l* poate scuza.

Căci, acei Evrei despre care, în *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, afirmă tot el că sunt strategii ce diriguiesc *Francmasoneria* Mondială nu pot, fireşte, în nici un caz, să fie nişte retardaţi.

Mai mult, atâţia şi-atâţia Evrei obişnuiţi, cu care oricine îşi intersectează curent paşii, sau chiar stă de vorbă, e *evident* că sunt normal constituiţi.

Şi ce să mai spun de un Lazăr Şăineanu (asistentul la catedră al lui *Bogdan Petriceicu Hasdeu* şi autor al pertinentei cercetări de folclor *Basmele Românilor*), ori de un Moses Gaster (contemporan cu Mihail Eminescu şi eminent etnolog)… Pot fi ei, oare, retardaţi?...

Mai mult, am sentimentul că Nicolae Paulescu operează cu o *premisă falsă*.

După părerea mea, exemplul pe care-l oferă drept analogie (al unor familii nobiliare de la Curţile Europei Apusene) priveşte *numai* acele căsătorii între rude de sânge cuprinse *între* gradele I-IV rudenie (adică începând cu frate-soră şi încheind cu veri primari).

Ori tot experienţa geneticii statuează că *dincolo* de acest grad (adică deasupra lui) încrucişările între consângeni nu numai că n-aduc nici un prejudiciu descendenţilor, ci, dimpotrivă, le sunt benefice, conferindu-le acestora un plus de vigoare psihică şi fizică.

Şi îmi este imposibil să cred că *un întreg popor* se poate încrucişa numai frate-soră sau, în cazul cel mai puţin rău, văr primar-vară primară.

Că respectiva încrucişare distructivă poate fi practicată de un *segment minoritar* al etniei, mai consistent procentual – posibil (ţinând cont de relatările Vechiului Testament) – la Evrei decât la alte Neamuri, îmi pare mult mai aproape de adevăr.

Aşa că nu mă prea surpinde să aflu că „pe 27 septembrie 1944, la solicitarea sovieticilor generalul american Donovan punea la dispoziție lista completă cu personalul O.S.S. din Bulgaria, România, Cehoslovacia, Iugoslavia şi din zonele ocupate de Armata Roşie. Din acel moment însă, toți partizanii din Europa de Est şi din Balcani care avuseseră legături cu ofițeri O.S.S. au fost trecuți pe listele negre ale N.K.V.D. Ofițerii O.S.S. priveau neputincioşi cum colegii lor de la N.K.V.D. suprimau pas cu pas opoziția la dominația comunistă din zonele eliberate de Armata Roşie"[41].

Şi-atunci citatul din *Jewish Banker* – „S-ar putea spune că Marxismul este cel mai înverşunat duşman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuşi, ei ne dau nouă cei doi poli ai Pământului şi ne permit să-i fim noi axa. Aceşti doi oponenți Bolşevismul şi noi înşine ne găsim identificați în Internaționala. Aceşti doi oponenți, care constituie doctrina celor doi poli ai societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul avuției si de jos prin revoluție."[42] – să fie oare o naivitate?...

La fel şi următorul, din *The American Hebrew*. Adică: „Revoluția din Rusia a fost produsul creierelor evreieşti, a nemulțumirii evreilor, a planificării lor, al cărei scop este să creeze o nouă ordine în lume. Ceea ce a putut să fie realizat atât de bine în Rusia datorită creierelor evreieşti, din cauza nemulțumirilor lor şi prin planificarea

---

[41] Cristopher Andrew & Oleg Gordievski, *K.G.B.,* Editura *All*, Bucureşti, pag. 231, apud Nicolae Mitrică, *Episoade dintr-un război nedeclarat,* partea a VI-a, în Revista *Francmasoneria. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 10/2003, pag. 22

[42] Citat din *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix, Librarie Plan*, Paris, 1936, apud [O.L. 1(7)], pag. 10

lor, prin acelaşi efort intelectual şi fizic va trebui să poată deveni o realitate şi la scară mondială”[43].
Sau poate chiar acesta, din *The Jewish World*...:„Marele ideal al iudaismului este ca întreaga lume să fie îmbibată cu învăţătura iudaică, şi apoi, într-o *Fraternitate universală*, a naţiunilor – de fapt într-un mare iudaism – toate rasele şi religiile individuale să dispară”[44].

Adaug, mai mult din scrupulozitate, că în aceeaşi culegere biografică *Iluştri francmasoni* îl regăseşti şi pe *Churcill, Sir Winston Leonard Spencer* (pag. 55), alături de *Roosevelt Franklin Delano* (pag. 84), *Washington George* (pag. 85) sau *Truman Harry S.* (tot la pag. 85). Că *sigla* Statelor Unite ale Americii (pe care o poţi vedea în format mare pe zidul Ambasadei S.U.A.) are *deasupra* (semnificaţie definită limpede de heraldică) capului vulturului steaua cu şase colţuri – a lui David –, formată din steluţe între care linia de unire trebuie trasă *mental*...

Pe tot acest fundal, Corneliu Zelea Codreanu[45], nr. 1 în ierarhia legionară, referindu-se la România, susţinea neclintit: „Jidănimea e comunistă, dar nu pentru «iubirea de oameni», ci numai din ură pentru Statul român, pe care numai prin triumful comunismului l-ar putea vedea doborât la pământ şi pus sub călcâiul totalei stăpâniri jidăneşti.

---

43 *The American Hebrew*, 20 septembrie 1920, apud [O.L. 1(7)], pag. 8
44 *The Jewish World*, 9 februarie 1883, apud [O.L. 1(7)], pag. 7

45 Adică Românul care încă în 1922, făcuse public dovada deplină a calităţilor sale chiar *militare* de excepţie, precum şi, totodată, a hotărârii autoasumate de a prefera să fie el însuşi ucis decât România să fie comunizată. Am, fireşte, în vedere, incredibila victorie pe care a repurtat-o împotriva grevei celor 5.000 de comunişti înarmaţi din curtea Atelierelor C.F.R. Nicolina din Iaşi. Victorie prin care a dejucat planul invadării în acel an a României de către trupe ale Armatei Roşii.

Triumful comunismului coincide cu visul iudaismului de a stăpâni şi exploata popoarele creştine în virtutea teoriei «poporului ales», care stă la baza religiei jidăneşti"[46].

„Triumful mişcării comuniste în România, ar însemna: (;)desfiinţarea Bisericii, desfiinţarea Familiei, desfiinţarea proprietăţii individuale şi desfiinţarea libertăţii. Înseamnă, într-un cuvânt deposedarea noastră de ceea ce formează patrimoniul moral al omenirii şi în acelaşi timp deposedarea de orice bunuri materiale, în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului, care sunt Jidanii"[47].

„Iudaismul a ajuns la stăpânire în lume prin masonerie şi în Rusia prin comunism[48]"[49].

---

[46] Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, vol. I, Editura *Totul pentru Ţară*, Sibiu, 1936, pag. 370

[47] Corneliu Zelea Codreanu, *Cărticica şefului de cuib. Manual al Gărzii de Fier*, în *Obiectiv Legionar*, An I, nr. 4, octombrie 2003, pag. 26

[48] Însă, nota bene, nici Codreanu, nici Legiunea, *nu*-i *urau* pe Evrei. Nici ca persoane individuale; şi nici ca fiinţă vie colectivă – Neamul Evreiesc. După cum, tot astfel, nu urau nici un alt Neam.

Ei, ca orice organism viu şi biologic *normal*, caracterizat adică prin *sensibilitate* şi *reactivitate*, se ridicau împotriva acelor *ATITUDINI* evreieşti pe care le considerau ca dăunătoare drepturilor legitime şi intereselor vitale ale Neamului Românesc.

„Notabil este faptul – relevă Roxana Simionescu – că, spre deosebire de celelalte organizaţii naţionaliste din Europa interbelică (croată, belgiană, maghiară, slovacă), Mişcarea Legionară nu a fost incriminată de Tribunalul de la Nürenberg"., Roxana Simionescu, *Notă introductivă* la compendiul *Doctrina Legionară. Prezentare concisă*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2003, pag. 17

Şi nu a fost incriminată nu atât „datorită închiderii la Auschwitz a legionarilor care se refugiaseră în Germania"(Nicolae Mitrică, *Episoade dintr-un război nedeclarat,* partea a III-a, în Revista *Francmasoneria. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 7/2003, pag. 9), ci, precum precizează Ion Varlam, mai cu seamă „pentru că *Legiunea a afirmat clar în doctrina ei că oamenii nu se deosebesc prin culoare sau sânge, deci nu putea fi acuzată de rasism*. Era împotriva evreilor ca reprezentând o religie distinctă, cu o morală distinctă şi cu o mentalitate distinctă, deci un corp străin cu influenţă «alterantă» în sânul comunităţii naţionale. Însă legionarii nu s-au legat

de ei pe considerente rasiale, spunând că sunt genetic inferiori şi aşa mai departe"., Ion Varlam, *Conspirarea deconspirării*, pag. 333

Edificator în acest sens este că „la Congresul NSDAP (Partidul Naţional Socialist al Muncitorilor din Germania) din 1935(;) conducătorul delegaţiei române a fost Ion Moţa, care avea un doctorat în filosofie, luat de altfel în Germania. Privitor la tezele rasiale, despre care s-a vorbit mult la această reuniune, Moţa a răspuns, de la tribună, cu Hitler de faţă şi vorbind cu patos (ceea ce l-a înfuriat foarte tare pe cancelarul german, care a cerut să nu mai fie niciodată invitat în Germania), spunând(;): «*Rasismul este forma cea mai vulgară de materialism. Oamenii nu se deosebesc prin carne, sânge sau culoarea pielii. Ei se deosebesc prin spirit, adică prin creaţia, cultura şi religia lor*». Această idee, care a fost relevată în multe din articolele lui Moţa, nu a înlesnit coexistenţa dintre legionari şi nazişti. De aceea există speculaţii că Ion Moţa ar fi fost lichidat..."(ibidem, pag. 336, 337)

Cu nimic mai prejos ca valoare revelatorie: „Povestea cu cadavrele evreieşti agăţate în cârlige la Abator".(Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, pag. 15) Despre ea, Răzvan Codrescu dezvăluie: „Există o dezminţire semnată de mai tot personalul de atunci al Abatorului din Bucureşti, expediată ziarelor *Universul* şi *Dreptatea*, dar a cărei publicare a fost interzisă de cenzura antonesciană. Prof. dr. Radu Iftimovici a lămurit lucrurile cu claritate, cu citate, mărturii şi fotocopii, în *Expres Magazin* nr.87, 25 martie 1992, sub titlul *Spulberarea unei legende. Progromul de la Abator* (material apărut şi sub formă de broşură). Există în acest sens şi o mărturie (mărturisire n.n.) făcută în închisoare de Petre Pandrea (atestată de Petre Ţuţea, Dumitru Funda şi Simion Ghinea), care a(;) cercetat faptul la faţa locului, din zel antilegionar («Pe atunci eram – obişnuia el să spună – un tovarăş de drum imbecil» al comuniştilor). Este inutil să adăugăm că niciodată nu s-a vorbit despre identitatea victimelor respective, nici despre ce s-a întâmplat cu ele (cu cadavrele n.n.)...(;) Eugen Cristescu însuşi i-a(;) mărturisit lui Petre Pandrea contrafacerea din birourile Siguranţei a fotografiei cu cadavrele de la Abator". (ibidem, pag. 15, 16) Vezi, de asemenea, Radu Theodoru, *A fost sau nu HOLOCAUST?*, Editura Lucman, Bucureşti, 2003 – Capitolul *Rebeliunea Legionară. Minciuna progromului de la Bucureşti. Sfruntata minciună a cadavrelor de la Abator*, pag. 198-212.

[49] idem, *Pentru legionari*, pag. 73

Cât de *dezirabili* mai puteau fi el – Codreanu – şi, implicit, Mişcarea Legionară, puternicilor lumii? Comunişti, masoni, nu importă.

Apropo, în legătură cu eventualitatea posibilității de a i se permite creştinismului existența în Masonerie, găseşti în lucrarea *Ordinul Masonic Român* precizarea:

- „aprilie 1929: gr. 30, Octavian Goga militează pentru fondarea *Blocului creştin francmasonic.*
- «d. Octavian Goga, care deşi este mason, habar n-are de rostul francmasoneriei, căci şi-a permis să vorbească în lojă despre creştinism – greşeală ce masonii nu îi vor ierta niciodată. D[omnul] Goga a mers aşa de departe cu naivitatea sa, încât a propus ca Loja Națională să se numească Loja Creştin-Națională.»(V.Trifu, 1932)”[50].

Iar Nichifor Crainic, în *Ortodoxism şi Masonerie*, exprimându-se asupra motivului prezenței Bibliei *ca obiect ritualic* în anumite loji, comentează:

> „Francmasonii români de rit scoțian(;) zic: «Noi nu suntem împotriva ortodoxiei cum sunt cei de la Marele Orient. Noi admitem Biblia. Noi jurăm pe Biblie».
>
> Ce e adevărat din toate astea?
>
> Masoneria, fie scoțiană, fie cealaltă, e un fel de religie deandoaselea. Ea are temple, un cult organizat cu diferite ritualuri şi o serie de obiecte simbolice. Între aceste obiecte simbolice, masoneria scoțiană admite şi Biblia. Ce înseamnă aceasta? Că masoneria admite doctrina cuprinsă în Biblie? În cazul acesta ea n-ar fi decât o sectă religioasă ca multe secte născute din creştinism.

[50] Horia Nestorescu Bălceşti, *Ordinul Masonic Român*, pag. 344

Dar nu! Biblia în masonism are cu totul altă semnificație. Să consultăm cartea domnului *Eugen Lannhoff*. «Biblia, raportorul şi compasul» – zice dânsul – «sunt cele trei mari lumini ale masoneriei».

«*Biblia, lumina de deasupra noastră, NU CA AUTORITATE DOGMATICĂ, ci ca expresie a credinței într-o ordine morală universală!*»

Adică un simplu simbol, ca raportorul, «lumina din noi» şi ca compasul, «lumina din jurul nostru». Prin urmare, în masonerie Biblia joacă un rol de simbol exact ca oricare alt obiect, de pildă compasul şi raportorul. În locul ei ar putea şi o strachină să însemne acelaş simbol, fiindcă sensul simbolic nu se leagă de autoritatea dogmatică a Bibliei! Dar ce mai înseamnă Biblia dacă o despoi de autoritatea dogmatică a doctrinei revelate? Nu e vorba aici de o supremă batjocură ce se aduce divinei cărți, reducând-o la sensul pe care îl pot avea un şorț, o mistrie, sau un compas?" (Nichifor Crainic, *Ortodoxism şi Masonerie*, în Ioan M. Mareş, *Francmasoneria în filmul «Ecaterina Teodoroiu»*, 1933, pag. 54, 55)

Cât despre autoprezentarea ca deiste a unora dintre loji, acelaşi Nichifor Crainic, notează:

„Nu există o separație între cele două masonerii: cea scoțiană şi cea a Marelui Orient. Ele lucrează mână în mână. Numai că cea scoțiană se mărturiseşte deistă. Aceasta nu înseamnă în nici un caz că admite creştinismul. Deismul e o concepție filosofică ce admite la originea lumii un principiu abstract, creator şi impersonal, cu care însă lumea nu mai are nimic deaface. În fond, această învățătură nu este decât o nuanță a ateismului, un ateism camuflat. Formula simbolică din ritul scoțian «în numele marelui arhitect al tuturor lumilor», după însăşi interpretarea pe care o dă d. *Eugen*

Lannhoff, nu înseamnă o formulă de credință într-un dumnezeu personal. Ea e menținută ca o expresie pur simbolică pentru a împăca pe cei cari vin în masonerie cu convingerile religioase ale Bisericii"., ibidem, pag. 54

„Toate afirmațiile mele au un caracter obiectiv. Ele se întemeiază pe o carte monumentală *Die Freimaurer* de d. *Eugen Lannhoff*, mason convins, apărută în 1929 la Viena. Cartea mi-a fost dăruită de distinsul meu prieten *dr. Heinrich Studer*, proprietarul editurii Amaltheea, unde a apărut lucrarea. *Die Freimaurer*, adică *Francmasonii*, e o carte de expunere şi apărare a instituției oculte alcătuită după documente ce i s-au pus la dispoziție autorului de lojile masonice. Prin urmare, o carte incontestabil masonică"., ibidem, pag. 53

În 1937 Corneliu Zelea Codreanu face *în mass-media*, precum bine se ştie, „declarația[51] că în caz de venire la guvern, în 48 de ore(;) va completa alianța tradițională cu Franța prin alianță eficace cu Germania[52]"[53].

Dar, „la întrevederea de la Berchtesgaden, din 24 noiembrie 1938, Adolf Hitler n-a spus nici un cuvânt în legătură cu Corneliu Z. Codreanu şi cu proiectul unanim

---

[51] În urma căreia, „la 27 mai 1938 Tribunalul Militar Bucureşti executând ordinul dictatorului Carol al II-lea l-a condamnat(;) la 10 ani închisoare pentru «trădare»"., Şerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, Editura *TCM Print*, Bucureşti, 2004, pag. 118

[52] Alianţă graţie căreia, dacă s-ar fi-ncheiat, „Germania: a) putea începe războiul antisovietic înainte de înarmarea [masivă a] U.R.S.S.-ului începută în 1939-1940 şi b) nu avea în nici un fel nevoie de războiul inutil şi fratricid cu Franţa şi Anglia".(ibidem, pag. 119) Aceasta deoarece „cu lanţul munţilor Carpaţi şi cu petrolul din Valea Prahovei România este cheia continentului Europa"., ibidem

[53] ibidem, pag. 118

ştiut în Europa al asasinării lui în închisoare. Faţă de această abţinere, regele Carol al II-lea a înţeles posibilitatea unui asentiment şi a întrebat: «Aceasta înseamnă în politica internă că am mână liberă?»”[54]
„Marele Führer Adolf Hitler a răspuns: «Da, în politica internă aveţi mână liberă».
Şi-au strâns mâinile”[55].

Şi, mai departe, „în noaptea de 21/22 I 1941 *Adolf Hitler* cheamă la telefon pe Ion Antonescu: «Pentru ce te-ai oprit? Intră cu tancurile în sediile lor şi svârle-i afară»”[56].

Iar când asupra legionarilor care „după aşa-zisa rebeliune legionară se refugiază în Germania, în februarie 1941, (;)în loc să li se asigure libertatea şi imunitatea(;) s-a acţionat cu măsuri de constrângere”[57]: „autorităţile naziste făceau aplicarea doctrinei politice a lui Alfred Rosenberg, care preconiza slăbirea şi chiar nimicirea *elitelor naţionaliste* din ţările ocupate sau aliate(;)”[58].

Dar puterea comunistă nu tot distrugerea aceloraşi elite o viza?...

Iată ce scrie negru pe alb în procesul-verbal al conferinţei ce a avut loc la Ministerul Afacerilor Interne, din România, la 18 mai 1948, referitoare la poziţia faţă de Mişcarea Legionară: „Şedinţa este deschisă de *domnul ministru Teohari Georgescu*, care expune «Poziţia faţă de mişcarea legionară». Domnul ministru a arătat că după 6 martie 1945 în faţa noastră s-a pus problema de a înfrânge pe toţi duşmanii poporului.

---

[54] ibidem
[55] ibidem
[56] Şerban Milcoveanu, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol.II, Editura *Crater*, Bucureşti, 1996, pag. 79
[57] Carol Papanace, *Prefaţă* la volumul Constantin Papanace *Diverse stiluri de luptă politică*, Tipografia *INFCON S.A.*, Constanţa, 2005, pag. 9
[58] ibidem

Legionarii au fost, sunt şi vor fi printre cei mai primejdioşi dintre duşmani”[59].

Dar cel mai dur dintre regimurile detenției politice post ’45, cel de *disoluție a personalității prin tortură permanentă, pe care deținuții erau forțați să şi-o aplice RECIPROC*, asupra cui a fost utilizat[60]?[61]...

---

[59] *1948 mai 18. Proces-verbal al conferinței ce a avut loc la Ministerul Afacerilor Interne referitoare la mişcarea legionară*, Arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, fond documentar, dosar nr. 45, f.1-4 – în volumul: Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, *”Bande, bandiți şi eroi”. Grupurile de rezistență şi Securitatea (1948-1968). Documente*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 2003, pag. 43

[60] Şi cine l-a *dirijat*?

Makarenko, specialistul sovietic în practicarea celor mai diabolice tehnici de torturare, din ordinul cui superviza şi îndruma, în România, cu maximă minuţiozitate, preparativele declanşării «morbului *Piteşti*»? Vezi pe larg *Reeducarea prin tortură* (denumirea exactă: Gheorghe Boldur Lăţescu şi Filip-Lucian Iorga, *Genocidul comunist în România*, vol. IV, *Reeducarea prin tortură*, Editura *Albatros*, Bucureşti, 2003).

Ana Pauker („Hana Rabinsohn”(Teşu Solomovici, *Securitatea şi Evreii*, vol. II *Teroare. Crime. Turnători. Colaboraţionişti*, Editura Teşu, Bucureşti, 2004, pag. 11)) ce origine etnică avea? „De la Tatiana Pauker-Brătescu, fiica Anei Pauker şi a lui Marcel Pauker, provine o notă biografică exactă”(ibidem, pag. 12). Extrag din ea: „«La unul dintre fraţi, Zalman Rabinsohn, a ţinut enorm; acesta, de altfel, avea să revină în România din Israel, unde plecase înainte de 23 august 1944, a fost profesor de ebraică şi poet»”(ibidem); „«a făcut şcoala elementară şi, după cum am aflat din povestirile Bellei, mătuşa mea, a fost şi la *Heider*, şcoala religioasă pentru băieţi, la Bucureşti, unde, printr-o excepţie a fost şi ea admisă”., ibidem

Dar Alexandru Nicolschi? Vezi secţiunea *Alexandru Nicolschi, sau cum devine un evreu general de securitate* – al treilea capitol din Teşu Solomovici, *Securitatea şi Evreii*, vol.I, *Despre călăi şi despre*

Şi, totodată, nici nu văd cum ar fi putut legionarii să aibe interes de-al suprima pe Nicolae Iorga. Adică pe cel care, de la tribuna Parlamentului, în şedinţă publică a Camerei Deputaţilor, îi acuza, *cu argumente*, pe Evrei de „tentativă de asasinat care se face împotriva noastră ca naţiune dominantă, de către acei cari îmbracă formele cele mai vulpine ca să-şi arate dorinţa de a fi bunii noştri fraţi”[62]. Şi care, de la aceeaşi tribună, dizerta despre, „acea firească legătură, (;)între agitaţia socialistă şi tendinţa evreiască de a avea la noi mai mult decât toată averea noastră, decât tot creditul nostru, decât toată înrâurirea asupra vieţii noastre politice”[63].

Pot însă crede că, dacă Evreii ajunseseră stăpânii Statului sovietic, iar N.K.D.V.-ul (K.G.B.-ul) este Organ de Stat, teza potrivit căreia Traian Boieru (şeful asasinilor

---

victime, Prefaţă de Răzvan Theodorescu, Cuvânt înainte de Sorin Roşca Stănescu, Editura Ziua, Bucureşti, 2003, pag. 125-136.

Şi află-i, chiar din propriile-i cuvinte, povestea numelui: „«Iniţial, numele meu a fost Boris Grunberg, dar în mai 1941 am plecat din URSS cu o misiune în România, când am fost prins şi ca să-mi pot ascunde trecutul şi misiunea mi-am schimbat numele în Nicolschi Alexandru Sergheevici; sub acest nume am fost cercetat de Organele Biroului II Bucureşti şi sub acest nume mă recomand până astăzi»”., Alexandru Nicolschi, *Autobiografie-sinteză*, în Teşu Solomovici, *Securitatea şi Evreii*, vol.I, *Despre călăi şi despre victime*, pag. 127

[61] Studiul Gheorghe Boldur Lăţescu şi Filip-Lucian Iorga, *Genocidul comunist în România*, vol. IV, *Reeducarea prin tortură*, Editura *Albatros*, Bucureşti, 2003, sau articolul Ionuţ Băiaş, *Cine şi de ce conduce România*, Revista *Permanenţe*, Anul VIII, nr. 8, august 2005, pag. 20 – ca să iau doar două exemple – sunt extrem de elocvente în acest sens.

[62] Nicolae Iorga, *În Chestia manifestaţiilor studenţeşti*, Discurs rostit în şedinţa din 17 decembrie 1909 a Camerei Deputaţilor, în Nicolae Iorga, *Discursuri Parlamentare*, vol. I-iu, partea I-a, Editura *Bucovina*, I.E. Torouţiu, Bucureşti, 1939, pag. 362, [D.P.v.I.p.I]

[63] Nicolae Iorga, *Chestia agitaţiilor evreieşti*, Discurs rostit în şedinţa din 11 februarie 1910 a Camerei Deputaţilor, în [D.P.v.I.p.I], pag. 392

fizici ai marelui savant Român) era, de fapt, agent sovietic, infiltrat în Mişcare ca membru cu scopul de a o compromite, nu ține deloc de domeniul fanteziei.

Am amintit undeva că legionarismul, ca dealtfel orice este omenesc, nu are cum să fie *sus*pus păcatului. Are, fireşte, virtualier cuprinsă în însăşi ființa sa intrinsecă, posibilitatea de a păcătui.

Îți mărturisesc că, mă frământă şi mă contrariază un text, despre „politicianii români cari, bine plătiți, pretind că nu există problemă jidănească”[64], dar sub protecția cărora, comercianții Evrei i-au ruinat, în sumedenie de zone ale țării, pe cei Români[65].
Este încredințat hârtiei de însuşi Codreanu. În *Pentru Legionari*. La pagina 95.

Nu l-am găsit, eu unul cel puțin, comentat de absolut nimeni. Din nici o tabără sau oriunde altundeva.

Iată-l: „Acestor politiciani, a căror trădare față de neam este aşa de îngrozitoare, dacă sunt vii, neamul va trebui să le scoată ochii; dacă sunt morți, va trebui să-i scoată din morminte şi să le dea foc ciolanelor, în piețele publice. Pe copiii şi nepoții lor, neamul va trebui să-i urmărească în averi, confiscându-le şi să-i stigmatizeze cu epitetul de «copii de trădători»”[66].

---

64 Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, pag. 95
65 ibidem
66 CORNELIU ZELEA CODREANU, *PENTRU LEGIONARI*, PAG. 95: Exemplar ediţia 19*36*. Dăruit de Codreanu lui *Aron Cotruş*. Cu *dedicaţie*. Scrisă *de mână* şi semnată. De însuşi el, Căpitanul. *Pe coperta interioară*. Volum aflat în Biblioteca de Documentare a Mişcării Legionare (din Bucureşti, str. Iacob Negruzzi nr. 1).

L-am citit şi răscitit. Este singurul de acest fel pe care l-am întâlnit în *întreaga* operă a acelui nr. 1 legionar a cărui legitimitate de Şef al Legiunii nu a fost de absolut nimeni, vreodată, pusă la îndoială.

Ce să înțeleg din el? Se află, lucru «de la şapte poşte» vizibil, în *contradicție* flagrantă cu însăşi esența spiritului scrierilor Căpitanului – iubirea creştină. Şi este formulat atât de fără echivoc, încât exclud cu totul eventualitatea că ar putea fi o metaforă, al cărei mesaj adevărat e altul decât cel ce se degajă din citirea literală.

Îi defineşte personalitatea lui Codreanu? Sau nu?
Căci, dacă da, tot restul operei *cade*.
Cu absolut toate consecințele ce-ar decurge de-aici.

Aşadar miza-i enormă.

Fireşte, eficiența demersului de dobândire a unei cât mai corecte înțelegeri şi a unei cât mai pertinente interpretări a gândurilor şi/sau acțiunilor cuiva este condiționată de măsura în care le percepi fidel corelarea cu circumstanțele în care ele s-au ivit.

E prea elementar că, în situații dramatice, de extraordinar pericol şi durere pentru el, orice om poate ceda nervos, măcar pentru o clipă, şi ca efect, gândi sau face, ceva complet opus adevăratului fond al personalității sale.
Prin urmare, acel gând sau faptă nu-l defineşte.

Dar, la fel de elementar este că, de asemenea, în situații limită, semenul care le traversează, într-un moment de slăbire a autocenzurii se poate *demasca* prin reacția sa.

În acest caz fapta sau gândul *dezvăluindu-l* exact aşa cum este de fapt.

E de prisos să detaliez groaznicele presiuni care-l apăsau pe Codreanu în 1936. Cine *este* aşadar el? Cel al pasajului? Ori cel al operei?

Nu mă grăbesc să dau verdict. Pentru că sunt convins că doar el singur şi l-ar fi putut da. Prin propria-i făptuire. Dacă ar mai fi fost lăsat să rămână pe lume. Şi, mai cu seamă, dacă prelua cârma României.

Întreaga istorie stă mărturie: în materie de revelare a personalității, singurul test fără de greş este ce faci când deții puterea şi te simți sigur pe ea.

Însă, aceeaşi întreagă istorie, mai dă mărturie întru ceva. De permanentă şi deloc neglijabilă importanță: *imponderabilul*. Coeficientul ei de imprevizibilitate. De posibilitate ca firul desfăşurării efective a evenimentelor viitoare să infirme chiar cele mai documentat construite scenarii. Şi asta ca efect al ivirii decisive a cine-ştie cărui element-*surpriză*.

În speță, calculez inclusiv cu ipoteza că legionarii preiau, la un moment dat, cârma României[67]. Că îi înrâureşte legionarismul *autentic* şi, prin urmare, gândul şi fapta li-s în continuitate organică față de *matricea spirituală* Codreanu.

Transpun ei în practică teribilul citat?

---

[67] Şi nu neapărat în chip de regim absolutist. Ci ca formaţiune care, fără a leza câtuşi de puţin democraţia, precumpăneşte politic net în stat, în calitate de singură câştigătoare detaşată a cursei electorale. Totodată, însuşi contextul european le este favorabil pe deplin.

Dezlegarea-ntrebării necesită, fără doar şi poate, reformularea ei astfel: Aflat, de asemenea prin ipoteză, într-o situație similară cu a lor, *CODREANU* l-ar fi transpus?

Trebuie dară, prin coroborarea reperelor de care dispun, să-mi dau silința desluşirii. A formulării unei opinii. Cu care simt că îți sunt dator.

Consider, precum îți mărturiseam un pic mai devreme, că citatul nu are, absolut deloc, caracter metaforic.

Aceasta spre deosebire de un alt paragraf, de aproximativ aceeaşi factură ca material de vorbe în ce priveşte partea punitivă: „Geme inima în noi de durere. Ne întrebăm, noi copii, sfâşiați sufleteşte, cum de s-au găsit Români care să se poarte cu atâta vrăjmăşie față de neamul lor? cum de s-au găsit aşa de mulți trădători? Cum de n-au fost puşi la zid cu toții sau arşi de vii în clipa trădării lor?"[68]

Aici, «puşi la zid» poate însemna demascați şi destituiți din funcțiile cheie pe care le dețin; «arşi de vii» poate însemna trăzniți fizic ca pedeapsă aplicată lor *direct* de către Dumnezeu (mai cu seamă că pentru *această* interpretare pledează circumstanțierea «în clipa trădării lor», adică «instantaneu», viteză ce depăşeşte în mod absolut, pentru speță, posibilitățile nu numai ale națiunii noastre, dar chiar şi pe cele omeneşti).

De asemenea, privesc textul în cauză *fără* a-l deconecta nici de *celelalte* scrieri ale Căpitanului, nu numai de *Pentru legionari*.

Concret, nu fac abstracție de *Cărticica şefului de cuib* – Punctul 84:

„PUNCTUL 84. Primul punct de program legionar.

---

[68] Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, pag. 95

Dacă vă va întreba cineva să-i spuneţi că este: JURĂMÂNTUL PENTRU PEDEPSIRE.

A doua zi după victoria legionară se va constitui TRIBUNALUL EXCEPŢIONAL, care va chema în faţa lui şi va judeca pentru trădare de Patrie:

a) Pe toţi jefuitorii banului public;

b) Pe toţi cei ce au primit mită înlesnind afaceri;

c) Pe toţi cei ce călcând legile fundamentale ale ţării, au persecutat, au închis, au lovit în legionari sau în familiile lor. Orice funcţiune ar deţine, de la jandarm până la ministru, nimeni nu va scăpa acestei judecăţi.

Prea şi-au imaginat aceşti domni că Ţara Românească este moşia lor, că legile s-au făcut pentru ca să le calce ei în picioare şi că noi suntem argaţii de pe această moşie, pe care să ne bată la spate cu biciul.

Naţiunea română, conştientă de drepturile ei va începe viaţa cea nouă prin OPERA DE PEDEPSIRE LEGALĂ.

Acest ceas îl aşteptăm şi îl răbdăm.

Fără acest CEAS AL PEDEPSIRII, nu este posibilă nici o refacere în această ţară.

Şefii de cuiburi vor face rapoarte amănunţite şi foarte exacte asupra tuturor nelegiuirilor comise, înaintându-le Şefului Legiunii”[69].

Opinez că, aici nu mai e vorba de o pedepsire simultană cu comiterea crimelor, şi nici aplicată direct de către Divinitate, ci de cu totul altceva...

---

69 Corneliu Zelea Codreanu, *Cărticica şefului de cuib. Manual al Gărzii de Fier*, în [O.L.4], pag. 35

Da, îmi vei răspunde tu: de cu totul altceva. Şi vei continua:

> Ar fi făcut legionarii justiţie pământescă în cadru legal – fie chiar servindu-se de o legislaţie pe care, deţinând puterea, şi-ar fi putut-o lesne modela potrivit vrerii lor.
>
> Însă de unde şi până unde, textul prezentat, *sugerează* măcar că posibila modelare, dacă se producea, ar fi inclus legiferarea pedepsei cu infirmitatea pe viaţă (scoaterea ochilor)? Ori pe cea cu profanarea în public a rămăşiţelor pământeşti (arderea în pieţele publice a osemintelor deshumate)?

Mai ales dată fiind însemnarea intimă făcută de însuşi Codreanu, în închisoarea Jilava, la nici şase luni înainte de a fi asasinat: „Când am terminat Evangheliile, am înţeles că stau aici, în închisoare, din voia lui Dumnezeu; că, deşi n-am nici o vină sub latura juridică, El mă pedepseşte pentru păcatele mele şi-mi pune la încercare credinţa(;). M-am liniştit. A căzut liniştea asupra zbuciumului meu din suflet(;)”[70].

„Însemnările de la Jilava constituie un zguduitor document uman. Ele reproduc mărturia unui om ce ştie că mult nu mai are de aşteptat de la oameni, că viaţa şi lupta lui, din ceasul în care însuşi Regele s-a pus în fruntea tagmei răufăcătorilor, aparţin vrerii Dumnezeieşti”[71].

Iar mărturisirea citată îşi are, embrionar, obârşia cu nu mai puţin de doi ani mai devreme.

---

[70] Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnarea intimă din data de marţi 14 iunie 1938,* în Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnări de la Jilava*, Ediţie îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1995, pag. 48

[71] Horia Sima, *Cuvânt înainte* la volumul Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnări de la Jilava*, Ed. cit., pag. 5. *Cuvântul înainte* a fost redactat pe 10 iunie 1951.

Astfel, *Pentru legionari* este deschis cu următoarele cuvinte: „*În acest volum este scrisă povestea tinereții mele, de la 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gândurile, faptele şi greşelile ei*”[72].

Prin urmare, atenție: *şi greşelile*.

Consider atât precizarea în sine, cât şi locul din lucrare în care autorul său o plasează ca fiind demne de toată luarea aminte.

Fiindcă într-o lucrare autobiografică, să fii întâmpinat *încă din motto* cu o astfel de lămurire...
Mie personal îmi spune mult despre gradul de *sinceritate* al scriitorului. Şi îndrăznesc să cred că şi ție...

Apoi, chiar poziționarea în cadrul economiei întregii lucrări a teribilului citat de la pagina 95, îmi apare ca încărcată de semnificație.

Lucrarea-i alcătuită pe principiul prezentării *cronologice* a evenimentelor.

Capitolul *Problema pământului românesc*, din care face parte citatul, îl *premerge* pe cel consacrat comentării arhimediatizatului complot studențesc din octombrie *1923*.

Prin urmare citatul exprimă gândul unui tânăr abia trecut de 20 de ani (Codreanu fiind născut în 1899). A unui tânăr student de etnie *română*[73] care, evaluând situația,

---

[72] Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, MOTTO-ul, pag. 3

[73] Chiar dacă sonoritatea numelui ancestral de familie al tatălui său este poloneză – Zelinski:

„În timpul ocupaţiei austriace şi anume în epoca posterioară anului 1786, când Bucovina a trecut sub administraţie poloneză, devenind, după expresiunea d-lui prof. Iorga, în «Histoire des roumains de Bucovine» pag. 61: «un simplu district al Galiţiei», numele de Zelea a fost transformat de autorităţi, în şcoală sau în armată, în acela cu rezonanţă poloneză de Zelinski.

perspectivele şi implicațiile compoziției etnice a mediului universitar în care intrase de curând, se îngrozea cu privire la soarta Neamului (considerațiile din *Problema pământului românesc* formează, practic un *segment* al secțiunii cu tema *numerus clausus*).
A unui tânăr în concepția căruia: „Trădarea ne-a măcinat puterile neamului”[74] şi „nu vom putea face nici un pas înainte fără pedepsirea trădătorului”[75].

Operaţia aceasta de polonizare a numelor moldoveneşti era, de altfel, generală în acea epocă în Bucovina. Sistemul făcea parte dintr-un ansamblu mult mai vast de «persecuţiuni sistematice împotriva oricărui lucru care amintea în administraţii, în şcoală şi chiar în viaţa socială, epoca Domnilor Moldoveni» (N. Iorga, op.cit., pag. 62)., *Cuvântul apărării – pledoaria avocatului Lizeta GHEORGHIU – în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu din mai 1938*, în culegerea de texte *Din luptele Tineretului Român, (1919-1938)*, Editura Fundației *Buna Vestire*, 1993, pag. 362

Minifişă sintetică:

„Familia Codreanu sunt români autentici din comuna Igeşti, jud[eţul] Storojineţ, provincia istorică Bucovina, care de fapt este nordul Moldovei.

Numele ancestral nu era de Codreanu, ci(;) de Zelea.

În vechea limbă românească, cuvântul «Zelea» înseamnă «cel perfect». Din familia verbului «a zeli - zelire».

La 50 de ani de la anexarea Bucovinei(;) autorităţile au făcut un recensământ al populaţiei şi din oficiu, (;)în scopul de deznaţionalizare a românilor, (;)Emin a devenit Eminescu, Porumbescu a devenit Golumbovici şi Zelea a devenit Zelinski. În 1899 tânărul de 21 de ani Ion Zelinski a emigrat din Bucovina - Buchenland şi a venit în Moldova, unde în anul 1900 şi-a schimbat numele din Zelinski în Codreanu şi a devenit profesor de limba germană la Liceul din Huşi. Când a intrat în politică alături de prof. A.C. Cuza, prof. Ion Codreanu şi-a reluat numele ancestral de Zelea şi astfel toţi descendenţii săi se numesc Zelea-Codreanu”., Şerban Milcoveanu, *Teroarea de Stat până la 22 decembrie 1989*, volum editat fără scop lucrativ de *Asociația foştilor preşedinți ai Studențimii* persoană juridică şi *Liga pentru apărarea Adevărului Istoric* persoană juridică, Bucureşti, 2004, pag. 199

[74] Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, pag. 190

Şi-atunci:

Între

„(;)să ne procurăm revolvere şi să tragem în ei”[76] [„în toți acei pe care îi vom găsi mai vinovați de trădarea intereselor româneşti”[77]], „dând un exemplu groaznic care să rămână de-a-lungul istoriei noastre româneşti”[78]; cu completarea că „ce se va alege după aceasta de noi, vom muri sau vom rămâne toată viața în închisoare, nu mai interesează”[79]

şi

„(;)aici, în închisoare, (;)deşi n-am nici o vină sub latura juridică, El mă pedepseşte pentru păcatele mele şi-mi pune la încercare credința(;)”[80]; întregit cu „A înviat Hristos, sădind nădejdea învierii din morți; (;)viața noastră nu se termină aici, la aceşti aşa de trecători 60-70 ani; că se prelungeşte dincolo”[81]; „(;)Vom învia din morți în numele lui Hristos, adică în afară de credința în Hristos nimeni nu va învia şi nu va fi mântuit”[82]

---

75 ibidem

76 ibidem, pag. 168

77 ibidem

78 ibidem

79 ibidem

80 idem, *Însemnări de la Jilava*, pag. 48

81 ibidem. pag. 43

82 ibidem, pag. 43, 44

ce sublim urcuş spiritual şi-a pus amprenta pe *personalitatea* lui Codreanu? Pe *fondul* ei.

La capătul urcuşului, ce-a mai păstrat fondul acesta, afară decât, condensat spus, curățenia sufletească?

Ce-a dobândit acest fond, în esență, altceva decât maturitatea duhovnicească? Şi care-i rezultanta lor firească?
Mai cu seamă dacă semenul care le cumulează şi le poate exterioriza în voie?...

Aşa e cu putință Fenomenul Legionar. Întru „adevărata dimensiune a împlinirii de destin: dimensiunea verticală a credinței şi omeniei, a onoarei şi luptei jertfelnice, a marilor virtuți cristice”[83].

Aşa se face că „*revoluția legionară evită răbufnirile violente, manifestările în tot momentul prin greve, atentate*[84]*, revendicări*... Perseverența ei nu se

---

[83] Vasile Posteucă, *Destinul imperial al românilor. Dumnezeu, Neamul, Omul*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, f.a., pag. 62

[84] „Chiar dacă – observă Faust Brădescu – în lume s-a împământenit criteriul extrem că o revoluţie nu se afirmă decât prin vărsare de sânge şi prin răsturnare violentă a stării de fapt, *Mişcarea Legionară* [,drept regulă,] nu acceptă acest punct de vedere ca mijloc al revoluţiei legionare.

Îl acceptă, totuşi, într-un singur caz, acela extrem al unei guvernări abuzive, transformată în tiranie, cum a fost cazul regelui Carol al II-lea care, în ultima fază a domniei lui, devenise un tiran sângeros, a cărui asuprire devenea, văzând cu ochii, mormântul neamului românesc”., Faust Brădescu, *Viziunea integrală a Revoluției Legionare*, Prefață de Dr. Gheorghe Buzatu, ediție îngrijită de Radu-Dan Vlad, Traducere din limba franceză de Mădălina Martin, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1997, pag. 54

De ce?

Fiindcă – precum relevă Dumitru Stăniloae – „pe lume sunt trei mari realităţi: insul, neamul şi umanitatea. Dar una fără alta nu pot exista. Insul există prin neam şi umanitatea se manifestă tot prin neam. Insul, afirmându-se pe sine, trebuie să afirme în acelaşi timp umanitatea din sine, iar aceasta e *totdeauna* determinată etnic.

Neamul este matca ontologică în care îşi găseşte aşezământ şi rânduială concretă existenţa umanităţii. Şi prin matca aceasta şi în ea existăm *noi ca inşi determinaţi*.

Ea are o adâncime, o originalitate, proprie realităţilor permanente. Rădăcinile insului sunt în sufletul neamului, iar rădăcinile neamului sunt în ordinea metafizică a existenţei.

Deci, una din marile griji ale acestor timpuri, care cearcă trăinicia tuturor realităţilor ce există, pentru a risipi ce-i fără vlagă lăuntrică şi a confirma ceea ce ţine tenace în existenţă, să ne fie aceea de-a ne menţine ca neam în identitatea proprie"., Dumitru Stăniloae, *Să rămânem identici cu noi înşine*, în *Telegraful român*, XCIII, nr. 1, 1945. Textul se regăseşte în volumul Dumitru Stăniloae, *Naţiune şi Creştinism*, Editura *Elion*, Bucureşti, 2003, pag. 181, 182

Detaliez:

„Neamul românesc este o sinteză biologic-spirituală a mai multor părţi care au intrat în compoziţia lui. Cele principale sunt: elementul dac, elementul latin şi creştinismul ortodox"., Dumitru Stăniloae, *Idealul naţional permanent*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 4, 1940. Textul se regăseşte în Dumitru Stăniloae, vol.cit., pag. 103

Acest neam, alcătuit, fireşte, din oameni, „este o sinteză nouă, o individualitate proprie, cu un principiu de viaţă deosebit de toate părţile componente. Legea cea mai înaltă de viaţă a neamului nostru, legea care îl exprimă ca ceea ce este el în chip propriu, este aceea pe care o trăieşte ca întreg, nu care e proprie vreuneia din părţile lui"...(ibidem). Astfel, „caracteristicile elementelor componente sunt străbătute de un timbru nou, unitar, de timbrul individualităţii noi, care este *românitatea*". (ibidem) Aşadar, „putem spune că legea cea mai înaltă de viaţă a poporului nostru este *românitatea"*., ibidem

„Omul e destinat să se dezvolte ca om , prin comuniunea cu ordinea eternă, până la asemănarea(;) deplină cu această ordine...înaintea lui stă un progres spiritual ale cărui limite nici nu ni le putem închipui"., ibidem, pag. 105

Privitor la această ordine, putem observa două lucruri, şi anume:

a) că „a apărut ca sistem de valori de sine stătătoare numai raţiunii filosofice din timpurile anterioare. Creştinismului, ca şi oricărei alte religii, ele i-au apărut ca atribute şi manifestări ale unei persoane absolute.
Astăzi se apropie de acest punct de vedere şi filosofia.;

b) cu cât ne ridicăm pe scara entităţilor create, cu cât ne apropiem de treapta pe care stă persoana omenească – de singură entitate înzestrată cu putinţa comunicării cu ordinea eternă –, înţelegându-se prin aceasta că şi acea ordine trebuie să aibe un caracter personal, vedem validându-se tot mai mult principiul individualităţii, al deosebirii dintre diferiţii indivizi. Atomii unui element, moleculele unei [uneia şi aceleiaşi] materii sunt strict identice (prezintă identitate deplină între ele n.n.); indivizii unei specii vegetale nu mai prezintă aceiaşi uniformitate, legea de viaţă a speciei e atotputernică. Cam acelaşi lucru se petrece şi în lumea animală. În clasa persoanelor omeneşti însă, individul nu mai e dominat în exclusivitate de instinctele speciei, ci urmează un drum în bună parte ales de sine în chip liber. Drumul acesta e o rezultantă a individualităţii sale libere, dar de o anumită originalitate, şi a ordinii eterne; este rezultanta felului său propriu de relaţie şi de colaborare cu acea ordine.

Relaţia cu ordinea eternă constă în a descifra pretenţiile ei – aceasta e cunoaşterea – şi a răspunde acestor pretenţii, prin realizările de ordin social, moral, politic, artistic, etc. Prin relaţia aceasta se încorporează continuu câte ceva din ordinea eternă în persoana omenească şi în ordinea lumii create, prin mijlocirea acestui instrument, acestui canal, care este personalitatea omenească.

Şi, întrucât nu există [o anumită] persoană omenească, sau [un anumit] grup înrudit de persoane omeneşti – neamuri – prin care să se poată încorpora această ordine în multiplicitatea nesfârşită a aspectelor ei, este dată mulţimea de individualităţi etnice, pentru ca fiecare să încorporeze în sine, după structura şi posibilităţile proprii, într-un anumit fel acea ordine, corespunzător cu [una, respectiv] unul din nenumăratele posibilităţi şi aspecte cuprinse în ea.

Precum fiecare ins creşte în spirit, în însemnătate, prin relaţie pozitivă, prin înaintare spre plenitudine spirituală, cu acea rază a ordinii divine care-i este adecvată fiinţei lui, tot aşa, neamurile, cresc în puteri prin acel fel de comunicare activă cu ordinea eternă care le este proprie lor, care le e indicată, de fiinţa lor originală, ca întreg, care formează legea cea mai înaltă a individualităţii lor etnice.

Din aceasta rezultă că idealul permanent al neamului nostru este creşterea spirituală – aceasta presupune, desigur, şi o bază corespunzătoare de existenţă fizică – printr-un fel de relaţie cu ordinea valorilor eterne, determinat de individualitatea sa etnică, de românism; *printr-o comuniune românească cu Dumnezeu*.

Care este modul românesc de comuniune cu ordinea spirituală transcendentă? Acesta, ne-o spun istoria şi viaţa actuală a poporului nostru, este ortodoxia"., ibidem, pag. 105, 106

„Ortodoxia e har dumnezeiesc, adică prezenţă familiară a lui Iisus printre noi, transfigurându-ne viaţa, adâncindu-i înţelesul, dându-ne răbdare şi curaj în mijlocul neajunsurilor, într-o măsură în care nu ne-ar putea da, dacă ar lipsi Hristos, nici un om, oricât ar pretinde că-l înlocuieşte exact"., Dumitru Stăniloae, *Ortodoxia, lumina lumii şi inima neamului nostru*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 11, 1940. Textul se regăseşte în Dumitru Stăniloae, vol.cit., pag. 111

Faptele ce însoţesc firul scurgerii timpului atestă că „datorită ortodoxiei neamul nostru n-a fost singur în lunga sa istorie în care n-a avut nici un ajutor de la oameni. Ci a fost cu Iisus Hristos. Şi, ajutat de El, toate le-a biruit. Au fost, în schimb, alte neamuri, puternic încrezute în oameni ce se dădeau asemenea lui Hristos, care nu şi-au putut menţine existenţa lor ca stat.

Ortodoxia, fiind vedere dreaptă a voii Dumnezeieşti şi a posibilităţilor şi a ţintelor omeneşti, precum şi comunicare neintermediată cu Iisus Hristos – e şi viaţă dreaptă, e şi blândeţe, e şi sfinţenie. Iar când trebuie să fie eroism, e eroismul cel mai dezinteresat, mai curat, mai lipsit de cruzime şi de poftă de stăpânire.

Oportunismul şi cinismul politic e străin de sufletul crescut în ortodoxie"., ibidem

„Credinţa creştină e pentru credincios un impuls spre afirmarea comunităţii naţionale, spre iubirea, mai presus de fire, a celor cu care firea l-a aşezat în relaţii fundamentale de viaţă. Creştinismul răzbate în mod necesar spre naţionalism. Mântuirea e desigur o problemă care trebuie să frământe personal pe fiecare om, dar ea nu poate fi dobândită de om printr-o trăire de eu izolat, ea nu se împărtăşeşte omului în ascească calitate – care e anormală –, ci în calitatea lui de membru al unei comunităţi, iar cea mai firească comunitate este cea naţională"., Dumitru Stăniloae, *Creştinism şi naţionalism*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 40, 1940. Textul se regăseşte în Dumitru Stăniloae, vol.cit., pag. 119

„Apropierea creştinismului de naţiune a fost uşurată şi de filosofia mai nouă, care a descoperit că realitatea cea mai înaltă nu e cea a obiectelor, ci cea omenească, iar aceasta nu se poate găsi normal şi cu posibilităţi de plenitudine, decât în comuniunea dintre persoane. Aceasta e natura, iar creştinismul nu face decât să-şi toarne harul în această natură, ca s-o desăvârşească. Creştinismul e perfecţionarea relaţiei naturale dintre om şi om, desăvârşirea comuniunii, desăvârşirea dragostei, sau legătura desăvârşirii.
De aici nu e decât un pas până la a spune: cea mai naturală dintre relaţii, dintre manifestările necesare naturii, este comunicarea cu cei apropiaţi, care au în toate cazurile fireşti, aceeaşi limbă, aceeaşi istorie, aceleaşi aspiraţii, acelaşi destin. Naţiunile sunt comunităţi de destin, comunităţile cele mai temeinice, mai statornice, înfăşurate prin mai multe fire de legătură, deosebit de profunde, faţă de alte feluri de comunităţi, cu mult mai trecătoare (de durabilitate inferioară n.n.), mai superficiale. (de profunzime redusă n.n.). creştinismul n-a venit să se opună tendinţelor celor mai fireşti de comuniune, concretizărilor celor mai profunde ale acestor tendinţe, n-a venit să înăbuşe natura, să o facă să caute alte forme de comuniune mai puţin fireşti (cu deficit de organicitate n.n.), ci să intensifice, să înalţe, să desăvârşească formele naturale ale relaţiilor omeneşti.

Comuniunea este chiar o condiţie fundamentală a mântuirii. Nu poţi împlini voia lui Dumnezeu, nu poţi exercita faptele creştineşti, nu poţi afla şi experia pe Dumnezeu chiar, decât în cadrul comuniunii. Aceasta se colorează şi se umple întotdeauna de alt conţinut, după cum credinţele celor ce o întreţin sunt altele. Dar, în afară de ea nu se

poate trăi religia. Iar comuniunea cea mai firească, cea mai de temelie, este aceea între membrii aceleiaşi naţiuni. În mod necesar, ea trebuie folosită pentru trăirea în cadrul ei a conţinutului religios. Un creştin e fericit de ţesătura de ocazii ce i-o oferă apartenenţa la comunitatea naţională, pentru a-şi trăi în ea conţinuturile religioase. Întrucât e om legat de un spaţiu, împletit prin limbă, prin istorie, cu un grup naţional, el nu se poate izola de acel grup, pentru a stabili altă comuniune, căci pentru aceasta ar trebui să fugă din ţara unde s-a nascut, unde l-a destinat Dumnezeu să trăiască"., ibidem, pag. 118, 119

„Dumnezeu nu mă va răsplăti pentru modul cum am ştiut să mă desfac de comunitatea firească în care mi-a fost dat să trăiesc, ci după modul în care am afirmat această comuniune, cu voinţa şi cu iubirea mea creştină.

Dumnezeu priveşte pe om nu în izolarea lui, ci ca membru al unei comunităţi mai largi, priveşte propriu-zis comunităţile şi, prin ele, face părtaş pe om de har şi mântuire. Şi întrucât comunităţile cele mai fireşti sunt neamurile, de ce n-am spune că privirea directă a lui Dumnezeu cade pe neamuri, şi numai întrucât inşii fac parte din neamuri, simte fiecare [dintre ei] privirea lui Dumnezeu asupra lui.

În cartea lui Daniil se spune că Dumnezeu pune în cumpănă împărăţia, nu pe ins în parte. Iar la Apocalipsă se vorbeşte de mântuirea neamurilor, nu a inşilor"., ibidem, pag. 119

Iar dacă, aşa cum accentuează Nae Ionescu, „un creştin este, luptă şi cere împlinirea legii lui Dumnezeu"(Nae Ionescu, *Iertarea creştină*, în *Cuvântul*, an III, nr. 624 din 29 noiembrie 1926. Textul se regăseşte în Nae Ionescu, *Teologia. Integrala publicisticii religioase*, Editura *Deisis*, Sibiu, 2003, pag. 114), iar aceasta cere ca fiecare fiinţă umană să evolueze spiritual prin simbioză cu comunitatea naţională de iubire din care face parte, înţelegem că, între direcţiile majore ale activismului nostru personal, trebuie să includem, permanent şi pregnant, apărarea naţionalităţii noastre româneşti. În acest sens, să ne fie mereu viu în conştiinţă că pentru păstrarea, neştirbită, a fiinţei naţionale, avem, fiecare dintre noi, deplina îndreptăţire şi sfânta obligaţie de a folosi, în situaţie de necesitate – adică după ce, fără succes, am întrebuinţat toate mijloacele paşnice – chiar violenţa fizică.

Aceasta deoarece, exemplifică acelaşi Nae Ionescu: „Ştim că batjocorit, scuipat, pălmuit şi spânzurat (pironit n.n.) pe cruce, Hrisos a gemut îndurător: *Iartă-le lor Doamne, că nu ştiu ce fac!* Dar tot Hristos, îndurătorul a toate, e cel care a luat biciul şi a gonit pe zarafii

şi [pe] negustorii care spurcau casa Domnului. De ce se uită aşa uşor lucrurile acestea? De ce nu ne dăm seama că blasfemăm şi batjocorim tocmai ce e mai cutremurător de sublim în creştinism, atunci când bagatelizăm iertarea creştină, făcând din ea o muşama cu care să acoperim păcatele ce se fac împotriva *legii*?...*De-ţi va greşi aproapele tău nu de şapte ori, dar* (*ci n.n.*) *de şapte zeci de ori câte şapte, iartă-l pre el*" (ibidem)... Iertarea în domeniul relativ al personalului e la locul ei: iertarea greşiţilor noştri echivalează cu indiferenţa faţă de răul care ni se face, pentru că acest rău noi nu-l simţim, [adică] nu trebuie să-l simţim. Aşa fiind, iertarea nu e un principiu de morală, ci o metodă terapeutică pentru prelucrarea noastră personală. Dar, atunci, iertare pentru păcatele împotriva *legii* nu există pentru noi; ea nu stă în mâna noastră, ci în mâna lui Dumnezeu; singur poate Dumnezeu să ierte. Noi nu! Ar fi prea mare îndrăzneala şi orgoliul acesta ne-ar pierde. Încetaţi deci, mieluşei ai lui Dumnezeu, cu risipa de generozitate"., ibidem

„Cu aceeaşi credinţă în Dumnezeu – circumstanţiază Ion Coja –, legionarii au mers şi ei după pilda cristică, a Celui ce a propovăduit învăţătura iubirii împinsă până la gestul paradoxal de a-i oferi celui ce te-a pălmuit o dată şi celălalt obraz!

Numai că acelaşi Iisus ne-a învăţat că sunt momente când trebuie să mai pui mâna şi pe biciul pedepsitor, nu pentru a te apăra pe tine, fiinţă trecătoare, individ sortit unei existenţe efemere, ci ca să te pui stavilă când celălalt atentează la veşnicia neamului tău, la integritatea comunităţii în care te-ai născut şi care ţi-a dat identitate în faţa lui Dumnezeu! Ca să-i aperi pe ai tăi!...

Da, întorci şi celălalt obraz, dar numai dacă e vorba strict de obrazul tău, ca ins, ca persoană. Dar când cineva loveşte în obrazul neamului tău, atunci şi Iisus şi Moise, şi oricine, toţi te învaţă la fel: să fii necruţător!

Sub această boltă de semnificaţii se înscrie gestul nicadorilor şi, în mare, toate violenţele comise de legionari!", Ion Coja, *Nicadorii*, în *Săpământa românească*, An II, nr. 51, 16-22 noiembrie 2006, pag. 24

„Căci legionarii aşa s-au simţit şi aşa au şi fost atunci când au ridicat braţul pedepsitor: în legitimă apărare. Dar nu în apărarea propriei persoane, ci în apărarea Neamului!", ibidem

„«Salvarea Ţării, a Neamului, este legea mai presus de toate legile: suprema lex».

Nicadorii nu au încălcat această lege ci, dimpotrivă, i s-au supus fără preget!", ibidem

„Această lege o nesocotise I.G. Duca, iar codul penal şi practica judiciară îl lăsau nepedepsit pe infractor. Pe I.G. Duca şi pe alţii care ştiau bine că săvârşiseră mari ticăloşii pentru care nu aveau însă niciodată să plătească în faţa instanţelor atât de corupte ale României interbelice. Dar iată că apare o instanţă nouă, insensibilă la subtilităţile avocăţeşti şi la forţa banului de a corupe pe oricine. O instanţă care face, din interesul naţional, principiul suprem al justiţiei! O instanţă care nu confundă justiţia cu legalitatea! Care nu recunoaşte legile măsluite, gândite pentru folosul marilor vânzători de Ţară!
Această justiţie a acţionat prima oară prin nicadori şi apariţia ei e uşor de imaginat ce reacţie a stârnit în clasa politică a profitorilor de pe urma celor prea buni şi prea blânzi, şi uşor de prostit nu pentru că ar fi proşti, ci pentru că sunt capabili să vadă, chiar şi-n ticăloşia şi nedreptatea cea mai mare, voia Domnului.

Facă-se!", ibidem

„Nicadorii(;), au găsit cum să dea peste cap întregul sistem de apărare pe care şi l-au creat, prin minciună şi înşelătorie adversarii lor, sistem de apărare care a transformat democraţia , ca sistem politic, şi justiţia, ca instituţie, (;)în prestatori de servicii pentru caracatiţa mondială a corupţiei, infiltrată până la cel mai mărunt funţionar de stat"., ibidem

Aidoma, adică predându-se Poliţiei *din proprie iniţiativă* – *<u>deşi ar fi putut lesne să fugă cu succes</u>* <u>şi</u>, de asemenea, cu toate că *<u>ştiau exact ce</u> cumplite <u>consecinţe</u>,* **<u>inclusiv cazne de felul acelora prin care *Inchiziţia* îngrozise Spania</u>** *cu jumătate de mileniu în urmă*, vor avea să suporte (vezi pe larg şi, fireşte, nelimitativ: Ion Coja, art.cit., integral, sau Redacţia Obiectiv Legionar, *Comentarii* la articolul Mr. Ion T. Ciobanu, *Dictatura Regelui Carol al II-lea sau despre cum s-a încercat gestionarea crizei acesteia*, făcute în *Obiectiv Legionar*, nr. 38-39, Septembrie-Octombrie 2006, pag. 6 [O.L. 38-39]) –, au procedat şi legionarii care, în septembrie 1939, l-au «executat» pe Armand Călinescu, prim-ministrul asasin, care avea pe conştiinţă viaţa (şi tinereţea) Căpitanului, a nicadorilor şi a decemvirilor, ucişi prin strangulare de gardienii care îi păzeau"., Ion Coja, art.cit., pag. 24

„Imediat după atentat echipa Miti Dumitrescu s-a deplasat în str. General Berthelot"(Şerban Milcoveanu, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol.II, Editura *Crater*, Bucureşti, 1996, pag. 145)"şi, îşi aminteşte Paul Ştiubei

(«la data aceea în 1939(;) inginerul şef al aparatelor din Radiodifuziune», cf. Şerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, pag. 43), a intrat în localul Radiodifuziunii trăgând în tavan mai multe focuri de revolver. Aceasta pentru a intimida şi paraliza presupusa gardă militară de pază. Spre stupefacţia istoriei această instituţie a Radiodifuziunii nu avea pază militară şi avea numai doi portari, salariaţi proprii, care controlau intrarea.

Echipa Miti Dumitrescu s-a dus direct în sala de înregistrare şi difuziune unde cânta orchestra Radio(;). Miti Dumitrescu a luat microfonul din faţa orchestrei şi a pronunţat următorul mesaj către Naţiune şi Istorie:

«Astăzi 21 septembrie 1939 ora $14^{\underline{30}}$ primul ministru Armand Călinescu a fost executat de o echipă legionară de sacrificiu care a făcut justiţie pentru asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938».

Salariaţii Radiodifuziunii au întrerupt difuzarea la jumătatea mesajului şi astfel publicul ascultător n-a recepţionat justificarea atentatului.

Odată cu exprimarea mesajului, echipa Miti Dumitrescu a depus pe podea revolverele şi a ridicat spre tavan ambele mâini.

Aceasta cu semnificaţie de predare către autorităţile de stat. Până să vină poliţia spre a-i aresta(;), directorul general al Radiodifuziunii(;) s-a repezit asupra lui Miti Dumitrescu şi i-a tras două palme. Miti Dumitrescu nu a ripostat şi a rămas mai departe imobil cu mâinile ridicate spre tavan.

Poliţia a venit în frunte cu generalul Gavrilă Marinescu şi i-a luat pe legionari"., Paul Ştiubei, *Mărturisire făcută în calitate de pacient doctorului Şerban Milcoveanu*, redată în Şerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, pag. 43, 44

„Lui Miti Dumitrescu i s-au rupt ambele braţe, iar limba i-a fost scoasă din gură cu un cârlig"., Redacţia Obiectiv legionar, *Comentarii*le amintite, extras

Fiecare dintre cei nouă membri ai echipei de sacrificiu, după ce a fost „torturat timp de 8 ore într-un mod înfiorător"(XXX, *Cronologie legionară*, în [O.L. 38-39], pag. 69, Ediţia I-a, Colecţia *Omul Nou*, Salzburg, 1953), a fost „legat şi împuşcat fără judecată"., ibidem

Apoi, tot Poliţia, „le-a depus cadavrele chiar la locul atentatului, strada Ştirbei Vodă la întretăierea cu bulevardul Ardealului"., Şerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, pag. 44

„Încă o informaţie.

La acea dată era mare caniculă în Bucureşti.

Prefectura Poliţiei Capitalei a montat în jurul cadavrelor mai multe tribune pentru ca publicul să [le] vizioneze descompunerea(;).

La faţa locului au venit membrii Guvernului şi alte somităţi ale clasei conducătoare.

În «Jurnalul» care a rulat la cinematografele din acea epocă s-a putut vedea [,spre pildă,] cum(;) ministrul educaţiei naţionale profesorul Petre Andrei scuipă cadavrele în chip de ură şi pedeapsă post mortem"., ibidem, pag. 45

De asemenea, „(;) şcolile au venit să le scuipe şi să le blesteme"., Şerban Milcoveanu, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol.I, pag. 146

„Nu se ştie ce s-a întâmplat [apoi] cu cadavrele(;). După toate probabilităţile au fost incinerate la Crematoriul Cenuşa şi ce a rezultat a fost azvârlit la gunoi"., idem, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, pag. 45

Din cadrul aceloraşi sinistre represalii, fac parte şi „masacrele mişeleşti din noaptea de 21-22 septembrie 1939. Noul guvern constituit sub preşedenţia gen[eralului] Argeşanu, având pe gen[eralul] Gavril[ă] Marinescu ca Ministru de Interne, a ordonat uciderea tuturor fruntaşilor legionari din lagăre şi închisori, precum şi a câte 3-5 legionari din fiecare judeţ.

Astfel, au fost asasinaţi grupul de la închisoarea Râmnicu-Sărat în frunte cu ing. Gh. Clime, care a fost(;) torturat în mod înfiorător; 44 în lagărul de la Miercurea Ciuc; 31 în lagărul de la Vaslui; 7 la Spitalul Militar din Braşov; 10 în Bucureşti; 147 în restul ţării. În total, 252 de legionari"., XXX, *Cronologie legionară*, în [O.L. 38-39], pag. 70

De asemenea, pe 22 septembrie „Victor Dragomirescu este ridicat de la Spitalul închisorii Văcăreşti, sugrumat în maşină şi dus la crematoriu unde, încă dând semne de viaţă, a fost ars de viu"., ibidem

Omisesem, mai sus, să-ţi precizez motivul asasinării lui I.G. Duca. El, în calitatea sa de prim-ministru, semnase, în 1933, un angajament internaţional pentru încetăţenirea în ţară a 300.000 de evrei (vezi detalii în Ion Coja, art.cit, pag. 22). Şi-aceasta când, „în luna decembrie 1933, vreme de pace, nu existau nicăieri [în lume] persecuţii antievreieşti"(ibidem, pag. 22) ; „iar adăugaţi la ceilalţi aflaţi deja în România, unii cu forme legale, alţii clandestini, evreii din

România ar fi ajuns să depăşească un milion şi jumătate, devenind, practic, cea mai numeroasă minoritate etnică din România"., ibidem

Dar „de ce să se producă un asemenea exod, din Polonia în România, un exod de dimensiuni superioare celui biblic?! Explicaţii oficiale nu s-au dat, dar chiar şi dacă ar fi existat aceste justificări, cine ar fi împiedicat apariţia altor explicaţii, a altor «scenarii»?

Un astfel de scenariu, care a circulat mult în perioada interbelică, este acela potrivit căruia comunitatea evreiască, preocupată(;) în mod firesc, de constituirea unui stat Israel, cu un teritoriu propriu, ar fi vizat, ca teritoriu al acestui stat, o parte din teritoriul românesc!"., ibidem

„La acea dată, în 1933, acest plan al cărui susţinător tenace fusese vestitul ministru [de interne al Franţei](;) Adolphe Crémieux (1796-1880), avea o vechime de aproape un secol! Aşa se explică, susţin unii, presiunile făcute asupra României şi la Conferinţa internaţională de la Berlin (1878), şi la Paris (după primul război mondial), pentru ca România să accepte încetăţenirea necondiţionată a oricărui evreu care ar fi vrut să se stabilească în România. Deja însă, pe căi legale sau altminteri, în România de după 1830, s-au scurs importante efective umane evreieşti, din Rusia şi Polonia îndeosebi, al căror număr ameninţa să pună în cumpănă caracterul românesc al unor importante suprafeţe din teritoriul naţional. Oraşele moldoveneşti, în frunte cu Iaşii, erau deja locuite cam toate de o populaţie majoritar evreiască.

Cum pica în acest context intrarea în ţară a încă 300.000 de evrei, e uşor să ne imaginăm! Din păcate singurii care au reacţionat (iar reacţia lor nu a imaginat cea mai fericită soluţie) au fost legionarii. Celelalte formaţiuni politice nu au avut nimic de obiectat. Din partea legionarilor, generalul Cantacuzino-Grănicerul i-a făcut o vizită prim-ministrului acasă şi, în virtutea faptului că se cunoşteau şi se preţuiau dintotdeauna, (;)l-a avertizat: «Ghiţă, să ştii că dacă semnezi intrarea în ţară a 300.000 de evrei, băieţii (adică legionarii – n. I.Coja.) te împuşcă!»

Generalul, aşadar, nu s-a plâns de nedreptatea care li se făcea legionarilor prin desfiinţarea partidului lor, împiedicându-i să se prezinte la alegerile de peste câteva zile. Ci i-a făcut lui Duca o cerere pe care ar fi trebuit s-o susţină şi celelalte partide, căci intrarea a 300.000 de alogeni, indiferent de naţionalitatea acestora, era o

---

măsură inacceptabilă în numele celor mai elementare interese naţionale"., ibidem

„Sora lui I.G. Duca(;) a reprodus cuvintele pe care le-a rostit I.G. Duca, întors acasă, după ce a semnat pentru încetăţenirea celor 300.000 de evrei: «Mi-am semnat condamnarea la moarte!»

E cumplit şi naşte o mulţime de întrebări faptul că I.G. Duca a semnat acea convenţie (sau ce-o fi fost), ştiind bine ce i se va întâmpla şi, mai ales, ştiind bine cât rău aduce astfel Ţării şi Neamului său. De ce a semnat I.G. Duca? Singurul răspuns plauzibil rămâne acela că I.G. Duca îşi asumase anumite obligaţii de supunere şi ascultare necondiţionată, pe care nu era chip să le încalce"..., ibidem

Oricum, „asasinatul politic nu a fost inventat de legionari! Dar este evident că legionarii sunt acuzaţi pentru aceste asasinate cu o insistenţă şi cu o strategie a dezinformării atât de bine pusă la punct încât trebuie să ne întrebăm ce anume supără în mod specific şi pe cine în faptul că legionarii, pe parcursul a(;) 20 de ani(;) săvârşiseră câteva asasinate (Manciu, Duca, Stelescu, Armand Călinescu şi...cam «atât»), iar împotriva lor autorităţile, subliniez: autorităţile, ocolind legea, încălcând-o chiar, uciseseră cu de la sine voie, a regelui şi a zbirilor poliţiei şi din guvern, peste 300 (trei sute) de tineri care, ca persoană, ca individ, nu săvârşiseră nici o infracţiune, nici o fărădelege.

Se uită lucrul acesta sau este complet necunoscut de cei care îi consideră mai departe pe legionari nişte asasini prin excelenţă, adică prin mentalitate şi prin program politic.

Mai sunt oare legionarii, la acest «scor» atât de categoric, 300-4, mai sunt ei asasinii sângeroşi şi bezmetici pe care ni-i prezintă fel de fel de istorici şi publicişti care uită cu consecvenţa cea mai stranie să amintească circumstanţele(;) în care aceştia s-au simţit obligaţi să recurgă la forma supremă de apărare?!", ibidem, pag. 24

Nu cumva, precum avertizează Şerban Suru, „poate(;) cei din fruntea ţării nu vor să se cunoască istoria reală, căci, de-abia atunci oamenii de rând se vor putea proteja împotriva repetării istoriei şi, o asemenea posibilitate, conducătorii noştri nu o agreează căci poate au de gând să «repete» istoria, luând exemple din trecut atunci când se vor afla la ananghie. Să nu uităm că pentru Ion Iliescu a fost la modă în anul 1990 să dea vina pe legionari şi să spună că împotriva

regimului neocomunist de atunci, manifestaţiile populare au fost de tip «legionar» - în sensul rău al cuvântului”., Şerban Suru, *Adresă către autorități...*, în *Obiectiv Legionar*, nr.38-39, Septembrie-Octombrie 2006, pag. 1, [O.L. 38-39]

Să nu uităm, vorba lui Ion Coja, că, „ce trăim noi azi seamănă destul de bine cu ce se întâmpla în România anilor ’30. Numai că atunci era mai evident pericolul din afară, al dezagregării României Mari. Acest pericol nu aş zice că azi este mai mic, sau că nu există! Dimpotrivă! Este poate mai mare ca-n anii ’30, dar este mult mai discret, mai bine disimulat sub felurite lozinci şi structuri europenizante, uzând de arme mai eficiente decât cele aflate în dotarea armatelor, cum ar fi arma financiară sau arma psihologică”., Ion Coja, art.cit., pag. 23

Apropo, întreabă retoric Nicador Zelea Codreanu: „**Care erau atunci [,în anii ’30,] duşmanii declaraţi ai Legiunii şi implicit ai prosperităţii României şi ai românilor?**

Politicianismul, corupţia, spolierea bogăţiilor ţării *şi pauperizarea majorităţii zdrobitoare a românilor*, **asaltul economic al străinilor**, cumpărând totul pe nimic, înrobind bietul român pe salarii de supravieţuire, despădurirea munţilor României în folosul unor venetici, transformarea românilor într-un popor de bolnavi datorită mizeriei creatoare de boli sociale şi a asistenţei sociale de două parale!

Atenţie, vi se pare cunoscut?(;) Ce vi se poate părea depăşit?”, Nicador Zelea Codreanu, *Despre nişte reformatori*, în *Cuvântul Legionar*, An III, nr.36, august 2006, pag. 3

Dacă nimic, are cuvântul Şerban Suru:

> „[–] *Terorismul de stat* este cel mai înfiorător, cel mai distrugător tip de terorism, căci cetăţenii sunt la discreţia forţelor Statului, forţe care în loc să îi apere, îi torturează şi îi ucid”(Şerban Suru, *Invitație la Conferința cu titlul «70 de ani de terorism în România modernă - începutul...»*, ținută la Sala Dalles din Bd. Nicolae Bălcescu, nr. 18, sector 1, București, în data de 20.09.2006, între orele 18-20. Textul se regăsește în [O.L. 38-39], pag. 2), „practicând *teroarea de stat* ca metodă de anihilare a adversarilor politici şi de supunere totală a populaţiei”., ibidem

Ciulesc urechea...

concentrează în asemenea reacții pur exterioare de natură epidermică. *Revoluția legionară lucrează în substratul imponderabil al sufletului, acolo unde reacțiile sunt în mare parte de natură afectivă, dar amestecate cu efort reflexiv*"[85].

Şi deşi „*ca în orice revoluție, se încearcă o schimbare radicală socială(;), masele nu mai sunt îndemnate să meargă la acte şi gesturi necontrolate, nu mai sunt îndopate cu lozinci purtătoare de ură, nu mai sunt dirijate spre dezlipirea sufletească de națiunea din care fac parte*"[86]. Iar „concepția legionară depăşeşte scopul imediat al unei reuşite concrete de înlăturare a unei clase sociale prin alta"[87], revoluția întemeiată pe ea luând „*în considerație viitorul întregii națiuni, armonia şi bunăstarea socială a tuturor claselor*"[88]. „Nu se preconizează violența, nu se urmăreşte distrugerea utilului experimentat, nu se insinuează desprinderea individului de contextul național, nu se propovăduieşte fericirea şi bunăstarea prin desprinderea de Dumnezeu[89]"[90].

Aşa se explică de ce nici „după [mai mult de] trei sferturi de secol, spaima duşmanilor în fața invincibilității spirituale a edificiului legionar nu a încetat: s-a transmis copiilor şi nepoților, asemeni unei moşteniri, astfel încât devine relativ simplu să identifici un duşman al neamului românesc sau un arivist (grabă şi zel suspect în a

---

85 Faust Brădescu, op.cit., pag. 54

86 ibidem, pag. 55

87 ibidem

88 ibidem

89 „Revoluţia legionară are loc *în timp*, printr-o gândire ce ia în consideraţie stabilirea unei armonii generale şi a centrului de realizare în sufletul individului, iar nu în izbucnirea unei răzvrătiri sângeroase"., ibidem, pag. 60

90 ibidem

denatura şi stigmatiza legionarismul). Deşi numărul legionarilor actuali este infim, deşi tineretul de azi prezintă certitudinea că nu poate urma calea elitei interbelice, deşi literatura «verde» constituie o raritate, corul denigrărilor nu încetează. Dar pentru legionari «nu există înfrângere şi dezarmare, căci forța ale cărei unelte vrem noi să fim e etern invincibilă»(Ion Moța – La Icoană, 1927) şi «Chiar dacă a căzut Căpitanul, a rămas metoda!»”[91]. „Armatele cele mai eficace din lume sunt semințele”[92].

„Corneliu Codreanu n-a pus problema României imediate, a României moderne sau contemporane. Era mult prea puțin. Nu s-ar fi potrivit nici dimensiunii viziunii sale, şi nici aşteptărilor noastre. El a pus problema în termeni ultimi, în totalitatea devenirii naționale. El n-a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiției noastre, ci *să introducă Absolutul în respirația zilnică a României*. Nu o revoluție a momentului istoric, ci una a istoriei”[93].

În legionarism, „ideea de bază a revoluționării existenței umane nu este nici libertatea şi, în nici un caz autoritatea. «Mişcarea Legionară nu se întemeiază [în] exclusiv[itate] nici pe principiul autorității, nici pe cel al libertății. Ea îşi are temeliile înfipte în principiul dragostei. În el îşi au rădăcinile atât autoritatea, cât şi libertatea»(Corneliu Zelea Codreanu, Legiunea pentru supraviețuirea ființei naționale, pag. 59).

Este vorba despre aceeaşi dragoste propovăduită de primii creştini, este dragostea dintre Christos şi apostoli. Dragostea legionară nu este destinată unor

---

[91] Nicoleta Codrin, *Cuvânt înainte* la volumul Constantin Papanace, *Stilul legionar de luptă. Concepția tactică a Căpitanului*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2004, pag. 15

[92] Lucian Blaga, *Carnețelul negru*, în volumul Lucian Blaga, *Aforisme*, Text stabilit şi îngrijit de Monica Manu, Editura *Humanitas*, Bucureşti, 2001, pag. 279

[93] Emil Cioran, *Profilul interior al Căpitanului*, în *Glasul strămoşesc*, Sibiu, anul VI, nr. 10 din 25 decembrie 1940. Textul se regăseşte în culegerea , *Mişcarea Legionară în texte originale şi imagini*, Editura *Lucman*, Bucureşti, f.a., pag. 177 [M.L.T.O.I.]

anumiți oameni dintr-un spațiu şi timp dat, ea este destinată întregului neam românesc”[94].

Aceasta explică de ce „în timp ce toate revoluțiile sunt politice, revoluția legionară este spirituală şi creştină.

În timp ce toate revoluțiile contemporane au ca scop cucerirea puterii de către o clasă socială sau de către un om, revoluția legionară are drept țintă supremă: mântuirea neamului, împăcarea neamului românesc cu Dumnezeu(;)”[95].

„De aceea sensul Mişcării Legionare se deosebeşte de tot ce s-a făcut până astăzi în istorie”[96]: „niciodată cuvântul Mântuitorului n-a fost înțeles ca o revoluție a forțelor sufleteşti împotriva păcatelor şi a slăbiciunilor cărnii”[97]. „O revoluție spirituală care luptă în primul rând împotriva păcatului şi nevredniciei”[98]. O revoluție a cărei biruință „va crea un om nou”[99], „născut dintr-un desăvârşit primat al spiritului împotriva temporalului, dintr-o biruință a duhului împotriva cărnii”[100].

„Legionarul nu mai trăieşte la întâmplare. Viața lui are un sens precis şi major: revoluția creştină, mântuirea neamului românesc”[101].

---

94 Cezarina Bărzoi, *Charisma lui Corneliu Zelea Codreanu. Perspectivă legionară, IV*, în *Permanențe*, anul VII, nr. 11-12, noiembrie-decembrie 2004, pag. 19

95 Mircea Eliade, *De ce cred în biruința Mişcării Legionare*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 244 din 17 decembrie 1937. Textul se regăseşte în culegerea , *«Dosarul» Mircea Eliade*, vol. V, (1936-1944), *Jos farsa!*, partea a doua, Cuvânt înainte şi culegere de texte de Mircea Handoca, Editura *Curtea Veche*, Bucureşti, 2001, pag. 251 [D.M.E.-J.F.p.II]

96 ibidem, pag. 251, 252

97 ibidem, pag. 251

98 ibidem

99 ibidem, pag. 252

100 ibidem

101 Mircea Eliade, *Noua aristocrație legionară*, în *Vremea*, anul IX, nr. 522 din 23 ianuarie 1938. Textul se regăseşte în [D.M.E.-J.F.p.II], pag. 259

„Stilul de viață legionar înlătură tot ceea ce este inutil, exterior, ornamental, înlătură tot ceea ce a creat strâmb şi împovărător o mentalitate şi o simțire îmbătrânită, stilul legionar înlătură tot ceea ce astăzi, ca şi-n alte epoci asemănătoare, sub pretenție de civilizație şi rafinament, desfigurează chipul omului şi îl îndepărtează de natura sa proprie.

Dar ce înseamnă simplitate legionară? Înseamnă trăirea adevărată: omul în legile omeniei sale. Simplitatea legionară înseamnă linie dreaptă, înseamnă adâncime, înseamnă asceză[102]. Ea decurge dintr-o adevărată trăire în spirit"[103].

---

[102] Înseamnă-n-trun cuvânt CREDINŢĂ. „Credinţă şi(;) jertfă".,Traian Herseni, *Prefață* la volumul Traian Herseni, *Mişcarea Legionară şi muncitorimea*, Editura *Mişcării Legionare*, Bucureşti, 1940, pag. 3

Nu-ntâmplător „Mişcarea Legionară are *credinţe*, nu *programe*. Deosebirea e ca între cer şi pământ. *Programul* e ceva din afară, făcut anume să câştige *partizani*. El se aseamănă cu râma din undiţa pescarului. Cu cât e mai grasă râma, cu atât mai repede se prinde peştele şi, se înţelege, cu atât mai bine îi merge pescarului. Cu alte cuvinte: cu cât e mai darnic programul, cu atât se lasă mai repede păcălit alegătorul şi, se înţelege, cu atât mai bine le merge partidelor. Spus pe faţă: programul e făcut de cei «deştepţi» sau «şmecheri» ca să amăgească pe cei «proşti» în alegeri". (Traian Herseni, *Cuvânt înainte* la volumul Traian Herseni, *Mişcarea Legionară şi ţărănimea*, Ediția a II-a, Editura *Mişcării Legionare*, Bucureşti, 1940, pag. 3) E simptomatic că în „compoziţia comitetelor executive, centrale şi judeţene ale partidelor politice, din care se recrutează miniştrii şi prefecţii guvernelor şi deputaţii"(Traian Brăileanu, *Politica*, Editura, *Albatros*, Bucureşti, 2003, pag. 315. Ediția a I-a, Tipografia *Mitropolitul Silvestru*, Cernăuți, 1928), „predomină tipul intelectualului nemulţumit cu leafa sa sau a[l] avocatului care speră să-şi sporească clientela şi să învârtească afaceri mai bune devenind prefect sau deputat"., ibidem
După ce trec alegerile, partidele şi-au ajuns scopul şi nu le mai pasă de nimic. Căci politicianul «deştept» ştie că până la alegerile viitoare «prostul» uită, iar el are vreme să-şi schimbe dacă nu *năravul*, cel puţin... *programul*.(Traian Herseni, *Mişcarea Legionară şi ţărănimea*, pag. 3) „«Programele sunt *vorbe»"*., ibidem, pag. 3, 4

„*Credinţele* sunt cu totul altceva. Ele isvorăsc dinlăuntru, din inima şi sufletul omului. Cu un program de care nu te ţii, îţi baţi joc de alţii, cu o credinţă pe care o trădezi, îţi baţi joc de *Dumnezeu*, de *sufletul* şi *omenia ta*. De aceea credinţele nu se pot schimba de pe o zi pe alta şi nici nu au preţ decât dacă sunt înfăptuite. Programele sunt făcute de oameni şi schimbate după oameni. Credinţele dimpotrivă schimbă ele pe oameni şi-i ridică prin frumuseţea şi adevărul lor până la ele. Care din politicieni trăieşte după programul partidului? Care e gata să moară pentru acest program? Legionarii însă trăiesc după credinţele lor şi sunt gata să-şi de viaţa pentru ele. *Moţa şi Marin,* ca să nu-i amintim decât pe ei, *au murit întru credinţa lor legionară*. Din pricina aceasta credinţele nici nu au rostul să aducă partizani, ele strâng numai în jurul aceluiaşi steag pe cei care sunt în stare să trăiască şi să moară pentru ele. Mişcarea Legionară are *credincioşi*, nu partizani. Din ea fac parte cei care jertfesc *totul pentru ţară*, adică pentru mântuirea şi înălţarea neamului românesc. În rândurile ei nu intră cei care cer, cei care umblă după câştig, cei care fug de muncă şi nu se ruşinează să cerşească, ci numai cei care dau, cei care se păgubesc pe ei *pentru mărirea neamului*., ibidem, pag. 4 Pe scurt, „*Mişcarea Legionară nu promite şi nu oferă nimănui nimic. Ea constituie o organizaţie în care cel care intră dă totul şi nu cere în schimb nimic*"., idem, pref.cit., pag. 3

„*Căpitanul* Legiunii n-a spus niciodată: «veniţi fraţilor cu mine, că vă dau marea cu sarea si cerul cu paserile» cum au spus(;) toţi conducătorii de partide din România, ci spune: «*eu am luat în spate crucea suferintelor româneşti şi urc drumul care prin jertfă ne duce la biruinţă; - cine se crede în stare să îndure toate chinurile acestea să vină cu mine*». Iar când a fost întrebat de program, Căpitanul a răspuns: «*Să dăm tot ce avem pentru neamul nostru, luptând din toate puterile împotriva tuturor acelora ce-l fură, exploatează şi dezonorează, ameninţându-i existenţa*» (25 Oct. 1936). De aceea în jurul său n-au ce căuta lichelele, n-au ce căuta neoamenii. Chiar dacă vreunul dintre aceştia îndrăzneşte să se apropie, fuge îndată ce dă de greu, «fuge ca dracul de tămâie»"., ibidem, pag. 5

De aceea, „în Legiune nimeni nu se uită dacă eşti sărac, dacă ai haine roase, dacă eşti simplu muncitor cu ziua sau eşti mare

bogătaş. Aici nu se pune preţ decât pe *credinţă*, pe *jertfa* adusă, pe *dragostea de neam* şi pe *omenie*"., idem, *Mişcarea Legionară şi ţărănimea*, pag. 17

De aceea „fruntaşii legionari nu se aleg după avere sau după oamenii pe care îi atrag în partid, ci după *curăţenia sufletului*, după *puterea lor de dragoste,* de *credinţă* şi de *jertfă* "., ibidem

De-aceea, „legionarismul încurajează şi se întemeiază pe libertate. Vii în legionarism pentru că eşti *liber*, pentru că te-ai hotărât să depăşeşti cercurile de fier ale determinismului biologic (frica de moarte, de suferinţă, etc.) şi ale determinismului economic (frica de a rămâne pe drumuri). Cel dintâi gest al legionarului este un gest de totală libertate: el îndrăzneşte să se rupă de toate lanţurile robiei sale spirituale, biologice şi economice. Nici un determinism exterior nu-l mai poate influenţa. În clipa când s-a hotărât să fie *liber*, toate spaimele şi toate complexele de inferioritate dispar ca prin farmec. Cel care intră în Legiune, îmbracă pentru totdeauna cămaşa morţii. Asta înseamnă: legionarul se simte atât de liber, încât nici moartea nu-l mai înspăimântă". (Mircea Eliade, *Libertate*, în *Iconar*, Cernăuți, an III, 1937 nr. 5. Textul se regăseşte în volumul, Mircea Eliade, *Textele «legionare» şi despre «românism»*, Editura *Dacia*, Cluj-Napoca, 2001, pag. 68) „«Cel care ştie să moară nu va fi rob niciodată». Şi nu e vorba numai de robia etnică sau politică, ci, în primul rând, de robia spirituală. Dacă eşti gata să mori, nu te mai poate robi nici o *frică* , nici o slăbiciune, nici o timiditate. Împăcându-te cu gândul morţii, atingi cea mai totală libertate care îi este îngăduită omului pe pământ"., ibidem

Iar dacă, „e adevărat, pot fi şi dintre legionari unii care să fi rămas la mentalitatea politică sau la cea haiducească"(Constantin Noica, *Limpeziri pentru o Românie legionară*, în *Buna Vestire*, anul IV, seria a II-a, nr. 29 din 11 octombrie 1940. Conferință ținută la Radio în seara de 5 octombrie 1940, apud site-ul Fundației *George Manu*): „ei sunt întârziaţii Mişcării sau(;) structural inapţi de a progresa o dată cu ea. De aceea nu judecaţi Mişcarea după cei care nu stau decât la periferia ei, ci după cei buni, care năzuiesc să fie încă şi mai buni, şi stau ca atare în inima ei. Dacă veţi spune: «Am văzut un legionar făcând cutare acţiune nevrednică», nu veţi înţelege ce este de înţeles. Când însă veţi vedea – şi-l puteţi vedea – un legionar care încă nu e mulţumit cu sine, atunci veţi fi văzut ceva din Legiunea însăşi. Veţi fi văzut umbra lui Corneliu Codreanu şi a lui Moţa; lumina lui Corneliu Codreanu şi a lui Moţa"., ibidem

[103] Ernest Bernea, *Stil legionar*, Tipografia *Bucovina*, I.E. Torouțiu, Bucureşti, 1937; reeditare Salzburg, Colecția *Omul Nou*, 1953 [S.L.], apud site-ul Fundației *George Manu*.

„Legiunea nu luptă contra cuiva, luptă pentru ceva: pentru valorile spirituale”[104]. Iar legionarii „nu merg pe drumul lor, ci pe drumul nației, care e al mântuirii pentru că pe el străjuieşte Dumnezeu”[105].

„«Ori învingem ori murim» nu e numai un refren de cântec legionar, ci însuşi principiul acestei mişcări care, în afară de aceea a lui Avram Iancu, este singura cu adevărat revoluționară în istoria noastră”[106].

„Astfel toți cei care vor «învierea» neamului românesc, trebuie să vrea totodată revoluția legionară permanentă”[107].

„«Garda de Fier» este ultima rezervă aruncată în luptă de voința de a nu muri a neamului”[108].

Ea diferă esențial atât de fascism cât şi de național-socialism; cărora, totdeodată, le este net superioară. „Deosebirea dintre fascism şi național-socialism [,pe de o parte,] şi Mişcarea Legionară [,pe de cealaltă,] este aspectul fundamental religios al Mişcării Legionare, religios creştin, ceea ce nu era cazul nici la fascişti, nici la național-socialişti. Erau laicizați şi fasciştii şi național-socialiştii”[109].

---

104 Constantin Noica, *Limpeziri pentru o Românie legionară,* apud site-ul Fundației *George Manu*

105 Nae Ionescu, *Sub semnul Arhanghelului*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 100 din 27 iunie 1937, apud site-ul Fundației *George Manu.*

106 Nichifor Crainic, *Revoluția legionară*, apud site-ul Fundației *George Manu*

107 ibidem

108 ibidem

109 Spre pildă: „Într-o întrunire, Mussolini s-a uitat la ceas şi a spus «Îi dau ultimatum lui Dumnezeu ca în câteva minute să mă trăznească dacă există!» Şi-apoi s-a uitat [iar] la ceas. Au trecut minutele şi a demonstrat că Dumnezeu nu există”., Petre Țuțea, *Mussolini s-a uitat la ceas şi i-a dat ultimatum lui Dumnezeu*, în *Cuvântul*, numerele 115, 116, 117, 118, 13 decembrie 1990, interviu realizat de Horia Salcă. Textul se regăseşte în [C.Z.C.E.S.], pag. 270

„Stilul legionar este stilul românesc de a fi, este stilul de viață al acestui neam care are un pământ al său, un cer şi un Dumnezeu al său, care are un destin propriu în istoria neamurilor. El va învinge ca ceva firesc, în lupta ce se dă astăzi între cele două lumi”[110].

„Sunt două feluri [(atitudini)] de a privi istoria: cea orientală, care se îndepărtează de istorie şi cea occidentală, care uită că mai e şi un cer. Amândouă sunt unilaterale. În atitudinea orientală, istoria se anemiază sau se insignifiază, în cea occidentală, istoria se degradează, fiindcă devine doar locul unor absoluturi subiective, capricioase, laice, empirice, înşelătoare ori chiar satanice, legate de instincte pur omeneşti. În ambele cazuri istoria decade.

Ceea ce trebuie e, deci o sinteză de cer şi de istorie, o validare maximă a istoriei, dar într-o ierarhizare la capătul căreia să fie înțelesurile şi tainele auguste ale

---

Iar Hitler, considera religia ca nimic altceva decât un simplu instrument de moralizare a masei.
Mein Kampf: „În această lume omenească nu poate fi concepută supravieţuirea efectivă a unui scop religios. Marea masă a poporului nu este alcătuită din filosofi, ori, pentru masă credinţa este adesea singura bază a unei concepţii morale despre lume. Diferitele mijloace de înlocuire nu s-au dovedit atât de mulţumitoare încât să se poată vedea în ele înlocuitorii confesiunilor religioase curente. Dar dacă învăţământul şi credinţa se sprijină în mod eficace pe păturile cele mai întinse, atunci autoritatea incontestabilă a conţinutului acestei credinţe trebuie să fie temelia oricărei acţiuni eficace.

Dogmele sunt pentru religii ceea ce sunt legile constituţionale pentru stat: fără ele, alături de câteva sute de mii de oameni sus-puşi care ar putea trăi înţelept şi inteligent, alte milioane n-ar putea s-o facă”., Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Ediție în limba română, Editura *Pacifica*, Bucureşti, 1993, pag. 186, 187

[110] Ernest Bernea, [S.L.]

metafizicii”[111]. „Istoria mare sub semnul Crucii, al transcendentului”[112]. „Absolutul(;) e de esență religioasă”[113]. „Să avem întotdeauna în istorie curajul, universalitatea şi absolutul Crucii”[114].

„Lupta metafizică dintre Arhanghelism şi Luciferic se transpune, (;)pe plan pământean, în crâncenul război pe care legionarismul îl poartă împotriva întunericului şi satanicului de pretutindeni.

Legionarismul(;) nu e, astfel, o simplă abstracțiune, o firavă formulă politică, ci un fenomen etic şi istoric de mare intensitate şi durată, germinat, în esențele lui cele mai profunde, de un lung fulger metafizic”[115].

„Mişcarea Legionară(;) este cea mai profundă *revoluție spirituală* pe care a cunoscut-o poporul român de la creştinarea lui încoace.

Prin adâncimea, capacitatea de mulare pe realități şi perenitatea ei, revoluția lui Corneliu Codreanu este valabilă pentru toate națiunile care vor să pornească pe calea încreştinării efective”[116].

Foc şi smarald.

CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

---

[111] Vasile Băncilă, *Arhangheli în istoria românească*, articol apărut în *Omul Nou*, Brăila, 1938, apud site-ul Fundației *George Manu.*

[112] ibidem

[113] ibidem

[114] ibidem

[115] Radu Gyr, *O lume tânără şi un moment istoric*, în volumul Radu Gyr, *Femeia în eroismul spiritual moral, şi național*, Idei desvoltate dintr-o conferință ținută la 8 decembrie 1935, în aula Universității din Iaşi, sub patronajul Cercului Studențesc Tecucean, Bucureşti, f.a., pag. 9, 10

[116] Gheorghe Racoveanu, *Mişcarea Legionară şi Biserica. Omenia şi frumusețea cea dintâi*, cu o prefață de Constantin Papanace, Editura *Samizdat*, Tiparul executat de Tipografia *Antet XX Press*, Filipeştii de Târg, Prahova, f.a., pag. 46

BIBLIOGRAFIE

(nominalizez în ea doar materiale din care
am citat sau la care am făcut referire directă)

Andrew Cristopher & Gordievski Oleg, *K.G.B.,* Editura *All*, Bucureşti, în Nicolae Mitrică, *Episoade dintr-un război nedeclarat,* partea a VI-a, în Revista *Francmasoneria. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 10/2003

Mareş Ioan M., *Francmasoneria în filmul «Ecaterina Teodoroiu»*, 1933 [FM.F.E.T.]

XXX, *Cuvântul Legionar*, An III, nr.36, august 2006, [C.L. III. 36]

XXX, *Din luptele Tineretului Român, (1919-1938)*, Editura Fundaţiei *Buna Vestire*, 1993, [D.L.T.R.]

XXX, *«Dosarul» Mircea Eliade*, vol. V, (1936-1944), *Jos farsa!*, partea a doua, Cuvânt înainte şi culegere de texte de Mircea Handoca, Editura *Curtea Veche*, Bucureşti, 2001, [D.M.E.-J.F.p.II]

XXX, *Expres Magazin*, nr. 87, 25 martie 1992 [E.M. 87]

XXX, *Francmasoneria. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 7/2003, [FM.D.C. 7/2003] şi nr. 10/2003, [FM.D.C. 10]

XXX, *Mişcarea Legionară în texte originale şi imagini*, Editura *Lucman*, Bucureşti, f.a., [M.L.T.O.I.]

XXX, *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, [O.L. 1(7)]; An I, nr. 4, octombrie 2003, [O.L. 4]; An IV, nr. 38-39, Septembrie-Octombrie 2006; [O.L. 38-39]

XXX, *Permanenţe*, anul VII, nr. 11, noiembrie-decembrie 2004, [P. VII.11]; Anul VIII, nr. 8, august 2005, [P. VIII.8]

XXX, *Săptămâna românească*, An II, nr. 51, 16-22 noiembrie 2006 [S.R. II.51]

Băiaş Ionuţ, *Cine şi de ce conduce România*, în [P. VIII.8]

Bărzoi Cezarina, *Charisma lui Corneliu Zelea Codreanu. Perspectivă legionară, IV*, în [P. VII.11]

Băncilă Vasile, *Arhangheli în istoria românească*, articol apărut în *Omul Nou*, Brăila, 1938, apud site-ul Fundaţiei *George Manu*

Becescu Florin, *Franc-Masoneria. Crimă-Spionaj-Anarhie*, Editura *Ziarului «Porunca Vremii»*, Bucureşti, 1936

Bernea Ernest, *Stil legionar*, Tipografia *Bucovina*, I.E. Torouţiu, Bucureşti, 1937; reeditare Salzburg, Colecţia *Omul Nou*, 1953, apud site-ul Fundaţiei *George Manu*

Bidegain Jean, *Discurs rostit în anul 1905 în faţa Marelui Orient al Franţei*, în [O.L. 1(7)]

Boldur Lăţescu Gheorghe şi Iorga Filip-Lucian, *Genocidul comunist în România*, vol. IV, *Reeducarea prin tortură*, Editura *Albatros*, Bucureşti, 2003

Brădescu Faust, *Viziunea integrală a Revoluţiei Legionare*, Prefaţă de Dr. Gheorghe Buzatu, ediţie îngrijită de Radu-Dan Vlad, Traducere din limba franceză de Mădălina Martin, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1997

Blaga Lucian, *Carneţelul negru*, în volumul Lucian Blaga, *Aforisme*, Text stabilit şi îngrijit de Monica Manu, Editura *Humanitas*, Bucureşti, 2001

Brăileanu Traian, *Politica*, Editura, *Albatros*, Bucureşti, 2003, pag. 315. Ediţia a I-a, Tipografia *Mitropolitul Silvestru*, Cernăuţi, 1928

Buzatu Gheorghe, *Despre legionari şi legionarism*, prefaţă la monografia *Corneliu Zelea Codreanu şi epoca sa*, în [C.Z.C.E.S.]

Ciobanu Ion T., Mr., *Dictatura Regelui Carol al II-lea sau despre cum s-a încercat gestionarea crizei acesteia*, în [O.L. 38-39], pag. 3-5. Articol publicat iniţial în Revista Academiei Forţelor Terestre *Nicolae Bălcescu* – Sibiu, nr. 4 din 1999

Cioran Emil, *Profilul interior al Căpitanului*, în *Glasul strămoşesc*, Sibiu, anul VI, nr. 10 din 25 decembrie 1940., în [M.L.T.O.I.]

Codrescu Răzvan, *În căutarea Legiunii pierdute*, Editura *Vremea*, Bucureşti, 2001

Codrin Nicoleta, *Cuvânt înainte* la volumul Constantin Papanace, *Stilul legionar de luptă. Concepţia tactică a Căpitanului*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2004

Coja Ion, *Legionarii noştri*, Editura *UMC*, Bucureşti, 2001; *Protocoalele Kogaionului. Teze şi ipoteze consemnate şi autentificate de Ion Coja pentru a se înţelege şi evalua corect Contenciosul Româno-Evreiesc, inclusiv – aşa numindu-l unii – «Holocaustul din România»*, Uniunea *Vatra Românească*, Editura *Ţara Noastră*, Bucureşti, 2004; *Nicadorii*, în [S.R. II.51]

Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii, *”Bande, bandiţi şi eroi”. Grupurile de rezistenţă şi Securitatea (1948-1968). Documente*, Editura *Enciclopedică*, Bucureşti, 2003 [”B.B.I.”]

Crainic Nichifor, *Ortodoxism şi Masonerie*, în [FM.F.E.T.]; *Revoluţia legionară*, apud site-ul Fundaţiei *George Manu*

Crişan Radu Mihai, *Testamentul politic al lui Mihai Eminescu*, 2005; *Înduşmăniţii au acelaşi crez. Testamentele politice ale lui Ion Antonescu şi Corneliu Zelea Codreanu*, 2005; *Moţa şi Marin. Testamentele lor politice*, 2006; *Totul pentru Hristos! Testamentul politic al lui Nicolae Iorga*, 2006; *Surâsul Legiunii. Sau cum înţeleg eu Legionarismul Românesc*, 2006. Fiecare dintre ele este publicată la Editura *Cartea Universitară*, Bucureşti.

Dobrescu Emilian M., *Iluştri francmasoni,* Editura *Nemira*, Bucureşti, 1999

Eliade Mircea, *Textele «legionare» şi despre «românism»*, Editura *Dacia*, Cluj-Napoca, 2001, [T.L.D.R.]; *Libertate*, în *Iconar*, Cernăuţi, an III, 1937 nr. 5, în [T.L.D.R.]; *De ce cred în biruinţa Mişcării Legionare*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 244 din 17 decembrie 1937, în [D.M.E.-J.F.p.II]; *Noua aristocraţie legionară*, în *Vremea*, anul IX, nr. 522 din 23

ianuarie 1938, în [D.M.E.-J.F.p.II]

Eminescu Mihai, *Opere*, vol. IX, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, București, 1980, [M.E.O. IX]; vol. X, Ed.cit., București, 1989 [M.E.O. X]; vol. XII, Ed.cit., București, 1985; [M.E.O. XII]; Manuscrisul *Din ședințele Societății România Jună. Naționaliștii și Cosmopoliții*, în [M.E.O. IX]; *Un cenușar român...*, *Timpul*, 8 aprilie 1879, în [M.E.O. X]; *«Românul» a contractat năravul...*, *Timpul*, 29 iulie 1881, în [M.E.O. XII]

Gheorghiu Lizeta, *Cuvântul apărării – pledoaria avocatului Lizeta GHEORGHIU – în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu din mai 1938*, în [D.L.T.R.]

Goga Octavian, *Mustul care fierbe*, Editura *Scripta*, București, 1992

Gyr Radu, *Femeia în eroismul spiritual moral, și național*, Idei desvoltate dintr-o conferință ținută la 8 decembrie 1935, în aula Universității din Iași, sub patronajul Cercului Studențesc Tecucean, București, f.a., [F.E.S.M.N.]; *O lume tânără și un moment istoric*, în [F.E.S.M.N.]

Herseni Traian, *Mișcarea Legionară și muncitorimea*, Editura *Mișcării Legionare*, București, 1940; *Mișcarea Legionară și țărănimea*, Ediția a II-a, Editura *Mișcării Legionare*, București, 1940

Heinen Armin, *Die Legion «Erzangel Michael» in Rumänien. Soziale Bewegung und politische Organisation. Ein Beitrag zum Problem des internationalen Faschismus*, Südosteuropäische Arbaiten, München, 1986

Hitler Adolf, *Mein Kampf*, Ediție în limba română, Editura *Pacifica*, București, 1993

Iftimovici Radu, *Spulberarea unei legende. Progromul de la Abator*, în [E.M. 87]

Ionescu Nae, *Teologia. Integrala publicisticii religioase*, Editura *Deisis*, Sibiu, 2003, [T.I.P.R.]; *Iertarea creștină*, în *Cuvântul*, an III, nr. 624 din 29 noiembrie 1926, în [T.I.P.R.]; *Sub semnul Arhanghelului*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 100 din 27 iunie 1937, apud site-ul Fundației *George Manu*

Iorga Nicolae, *Discursuri Parlamentare*, vol. I-iu, partea I-a, Editura *Bucovina*, I.E. Torouțiu, București, 1939, [D.P.v.I.p.I]; *În chestia manifestațiilor studențești*, Discurs rostit în ședința din 17 decembrie 1909 a Camerei Deputaților, în [D.P.v.I.p.I]; *Chestia agitațiilor evreiești*, Discurs rostit în ședința din 11 februarie 1910 a Camerei Deputaților, în [D.P.v.I.p.I]

Milcoveanu Șerban, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol. I și II, Editura *Crater*, București, 1996; *Tactica și strategia în întrebări cu sau fără răspuns*, Tipografia *TCM Print*, București, 2001; *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu și epoca 1930-1950*, Editura *TCM Print*, București, 2004; *Teroarea de Stat până la 22 decembrie 1989*, volum editat fără scop lucrativ de *Asociația foștilor președinți ai Studențimii* persoană juridică și *Liga pentru apărarea Adevărului Istoric* persoană juridică, București, 2004, pag. 199

Mitrică Nicolae, *Episoade dintr-un război nedeclarat,* partea a III-a în [FM.D.C. 7/2003]; partea a VI-a, în [FM.D.C. 10]

Nestorescu Bălceşti Horia, *Ordinul Masonic Român. Mai puţină legendă şi mai mult adevăr,* cu un Cuvânt înainte de Mihail Sadoveanu, Casa de Editură şi Presă *Şansa S.R.L.*, Bucureşti, 1993

Nicolschi Alexandru, *Autobiografie-sinteză*, în [S.E.v.I.]

Noica Constantin, *Limpeziri pentru o Românie legionară*, în *Buna Vestire*, anul IV, seria a II-a, nr. 29 din 11 octombrie 1940. Conferinţă ţinută la Radio în seara de 5 octombrie 1940, apud site-ul Fundaţiei *George Manu*

Papanace Carol, *Prefaţă* la volumul Constantin Papanace *Diverse stiluri de luptă politică*, Tipografia *INFCON S.A.*, Constanţa, 2005

Papanace Constantin, *MIHAI EMINESCU un mare precursor al LEGIONARISMULUI românesc*, Ediţia I-a, Editura *Armatolii*, Cetatea Eternă, 1951; *Diverse stiluri de luptă politică*, Tipografia *INFCON S.A.*, Constanţa, 2005

Papuc Ion, *Cu faţa spre trecut. Portrete şi ideologii*, Editura *Vergiliu*, Bucureşti, 2005

Pauker-Brătescu Tatiana, *Notă biografică despre Ana Pauker*, în [S.E.v.II.]

Paulescu Nicolae C., *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, Tipografia *Antet XX Press*, Filipeştii de Târg, Prahova, 2000; Ediţia I-a, 1913, două volume; *Degenerarea Rasei Jidăneşti,* Bucureşti, 1928

Posteucă Vasile, *Destinul imperial al românilor. Dumnezeu, Neamul, Omul*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, f.a.

Racoveanu Gheorghe, *Mişcarea Legionară şi Biserica. Omenia şi frumuseţea cea dintâi*, cu o prefaţă de Constantin Papanace, Editura *Samizdat*, Tiparul executat de Tipografia *Antet XX Press*, Filipeştii de Târg, Prahova, f.a.

Rădulescu Motru Constantin, *Revizuiri şi adăugiri*, vol.III, Editura *Floarea Darurilor*, Bucureşti, 1999

Redacţia Obiectiv Legionar, *Comentarii* la articolul Mr. Ion T. Ciobanu, *Dictatura Regelui Carol al II-lea sau despre cum s-a încercat gestionarea crizei acesteia*, în [O.L. 38-39]

Sima Horia, *Cuvânt înainte* la volumul Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnări de la Jilava*, Ediţie îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1995. *Cuvântul înainte* a fost redactat pe 10 iunie 1951.

Simionescu Roxana, *Doctrina Legionară. Prezentare concisă*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2003

Solomovici Teşu, *Securitatea şi Evreii*: vol.I, *Despre călăi şi despre victime*, Prefaţă de Răzvan Theodorescu, Cuvânt înainte de Sorin Roşca Stănescu, Editura *Ziua*, Bucureşti, 2003, [S.E.v.I.]; vol. II *Teroare. Crime. Turnători. Colaboraţionişti*, Editura *Teşu*, Bucureşti, 2004, [S.E.v.II.]

Stăniloae Dumitru, *Naţiune şi Creştinism*, Editura *Elion*, Bucureşti, 2003, [N.C.]; *Idealul naţional permanent*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 4, 1940, în [N.C.]; *Ortodoxia, lumina lumii şi inima neamului nostru*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 11, 1940, în

[N.C.]; *Creştinism şi naţionalism*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 40, 1940, în [N.C.]; *Să rămânem identici cu noi înşine*, în *Telegraful român*, XCIII, nr. 1, 1945., în [N.C.]

Suru Şerban, *Adresă către autorităţi...*, în [O.L. 38-39]; *Invitaţie la Conferinţa cu titlul «70 de ani de terorism în România modernă - începutul...»*, ţinută la Sala Dalles din Bd. Nicolae Bălcescu, nr. 18, sector 1, Bucureşti, în data de 20.09.2006, între orele 18-20, în [O.L. 38-39]

Şafran Alexandru, *Israel şi rădăcinile sale*, Editura *Hasefer*, Bucureşti, 2002, [I.R.S.]; *Poporul lui Israel şi Ţara lui Israel. Israel, «inima naţiunilor»; Ereţ-Israel, sufletul universului*, Curs ţinut la Universităţile din Geneva, Amsterdam şi Jyvaskyla (Finlanda), la Trinity College din Cambridge şi la Sorbona. Expunere prezentată la Paris, la Conferinţa rabinică europeană. În [I.R.S.]

Theodoru Radu, *A fost sau nu HOLOCAUST?*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2003

Ţuţea Petre, *Mussolini s-a uitat la ceas şi i-a dat ultimatum lui Dumnezeu*, în *Cuvântul*, numerele 115, 116, 117, 118, 13 decembrie 1990, interviu realizat de Horia Salcă, în [C.Z.C.E.S.]

Varlam Ion, *PseudoRomânia. Conspirarea deconspirării*, Editura *VOG*, Bucureşti, 2004

Wigoder Geofrey, *Evrei în lume. Dicţionar biografic*, traducere în limba română de Irina Horea, Viviane Prager, Carmen Stanca, Editura *Hasefer*, Bucureşti, 2001

Zelea Codreanu Corneliu, *Pentru legionari*, vol. I, Editura *Totul pentru Ţară*, Sibiu, 1936 şi *Cărticica şefului de cuib. Manual al Gărzii de Fier*, în [O.L. 4]; *Însemnări de la Jilava*, Ediţie îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1995 [Î.J.]; *Însemnarea intimă din data de marţi 14 iunie 1938,* în [Î.J.]

Zelea Codreanu Nicador, *Despre nişte reformatori*, în [C.L. III. 36]

XXX, *1948 mai 18. Proces-verbal al conferinţei ce a avut loc la Ministerul Afacerilor Interne referitoare la mişcarea legionară*, Arhiva Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii, fond documentar, dosar nr. 45, f.1-4 – în [”B.B.I.”]

XXX, *Corneliu Zelea Codreanu şi epoca sa*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, U.S.A., 2001, [C.Z.C.E.S.]

XXX, *Cronologie legionară*, în [O.L. 38-39], Ediţia I-a, Colecţia *Omul Nou*, Salzburg, 1953

XXX, *Israelite of America*, 3 august 1866, apud [O.L. 1(7)]

XXX, *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix, Librarie Plan*, Paris, 1936, apud [O.L. 1(7)]

XXX, *The American Hebrew*, 20 septembrie 1920, apud [O.L. 1(7)]

XXX, *The Jewish World*, 9 februarie 1883, apud [O.L. 1(7)]

--------------- * * ---------------